

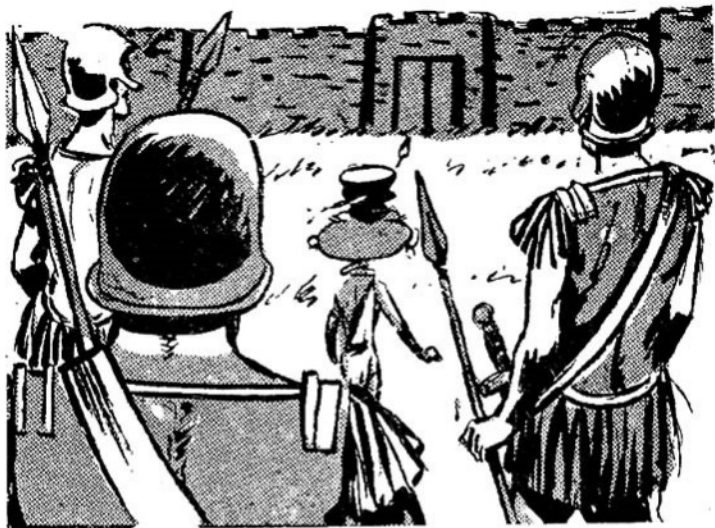
ΚΑΛ

ΚΥΡΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΑΙΛ ΚΑΙ ΑΒΕΛ

ΚΑΪΛ ΚΑΙ ΑΒΑΛ

Ο ΧΟΥΠ... ΔΙΟΡΙΖΕΤΑΙ

ΤΟΝ ΧΑΖΟ - ΠΥΓΜΑΙΟ, τὸν Χούπ, ἀλλοῦ τὸν εἶχαμε ἀφήσει καὶ ἀλλοῦ τὸν ξαναβρήκαμε...

Τὸν βρήκαμε στὸ παλάτι τοῦ φοβεροῦ καὶ τρομεροῦ βασιλιά τῶν Ἀτλάντων, Κάιλ, ποῦ ἄλλοι οἱ ὑπηκόοι του ἔτρεμαν ἀκόμα καὶ τὸν ἴσκιό του, νὰ παίξῃ καὶ νὰ γελά μαζί του! (*)

Πῶς βρέθηκε ὁμως ἐκεῖ ;

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος τοῦ «ΚΑΛ» μὲ τίτλο: «Νέα Ἀτλαντίς».

Γιὰ νὰ τὸ μάθουμε αὐτό, ἂς θυμηθοῦμε ποῦ τὸν εἶχαμε ἀφήσει: Στὴ ζούγκλια, αἰχμάλωτο τριῶν Ἀτλάντων στρατιωτῶν, ποῦ τὸν πήγαιναν γιὰ ἀνάκρισι στὸν μοχθηρὸ ἱεραρχο Ράταρ.

Ἄς τὸν παρακαλουθήσουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή γιὰ νὰ δοῦμε μὲ ποῖον θαυμαστὸ τρόπο βρέθηκε μέσα στὸ ἀπρόσιτο ἀνάκτορο τοῦ Κάιλ.

Οἱ τρεῖς στρατιῶτες λοιπὸν ἔχουν στὴ μέση τὸν Χούπ καὶ βαδίζουν πρὸς τὴ θαυμαστὴ πολιτεία τῆς Ἀτλαντίδος.

— Μούρλια εἶναι τὸ χωριό

σας, παιδιά!, τούς λείει ο πυγμαίος με την τσιριχτή φωνή του. Κρίμας που δεν έχω δη ποτέ μου κανένα άλλο για να μπορώ να το συγκρίνω και να σάς πω αν είναι καλύτερο ή χειρότερο!

Οί στρατιώτες σωπαίνουν.

‘Ο Χούπ, που του άρεσει ή φρουαρία στενοχωριέται.

— Πώς διασκεδάζετε στον τόπο σας; ρωτάει προσπαθώντας να πιάσει κουβέντα. Έχετε κανέναν θίασο από...μαϊμούδες για να σπάτε πλάκα;

Οί στρατιώτες δεν ανοίγουν το στόμα τους.

‘Ο Χούπ νευριάζει αλλά συγκρατεί τα νεύρα του. Δείχνει μεγάλη ύπομονη. Προσπαθεί να βρή κάτι άλλο να τους πη για να άποσπάση το ενδιαφέρον τους.

— Ξέρω πολλά ωραία πράγματα και μερικά παιχνίδια που έχουν πολύ κέφι!, τσιρίζει στο τέλος. Δεν τά θυμάμαι όμως, δυστυχώς! Μωρέ μάτια μου, έχω ξεχάσει ακόμα κι εκείνα που θυμάμαι πώς δεν ξεχάσα! Πολύ άφημένους θά είμαι!

Οί ‘Ατλαντες βαδίζουν άμυλητοι, σά να μην είναι άνθρωποι αλλά κουκκλες. ‘Ο πυγμαίος επιτέλους χάνει την ύπομονη του.

— Καλέ, πολύ άμυλητικοί είσαστε!, φωνάζει ειρωνικά. Πιό καλά τά περνούσα μ’ εκείνη την παροδλη καρακάξα, παρ’όλο που ήταν και ...ζερόβη! ‘Ηξερε τουλάχιστον να γράφη το όνομά της και κακ-

κάρριζε και τότε - τότε!

Οί στρατιώτες βαδίζουν πάντα βουβοί και με διαστικό δήμα.

‘Ο Χούπ άπλώνει ξαφνικά το χέρι του και δίνει μι άξεγυρισμένη τσιμπιά στο μπράτσο του ενός από αυτούς. ‘Ο στρατιώτης πετάγεται επάνω με μι άκραυγή πόνου.

Τά μάτια του γυαλίζουν έπικίνδυνα. Το χέρι του κατεβαίνει στη λαβή του σπαθιού του.

‘Ο Χούπ ξελιγώνεται στα γέλια.

— Τώρα κατάλαβα γιατί δεν μιλάς τόσο ώρα!, του άπαντάει ξεκαρδισμένος. Φωνή είναι αυτή που έχεις, Χριστιανέ μου, ή χαλασμένη κόρνα;

— Μήπως διάζεσαι να πεθάνης, διαβολοπυγμαίε; ούρλιάζει ο στρατιώτης έξαγριωμένος.

— ‘Αμπα! ‘Οχι!, τσιρίζει ο χαζο - Χούπ άπορημένος. Πώς σου κόλλησε τέτοια ιδέα; Πρώτα - ποώτα, δεν θυμάμαι πώς ...πεθαίνουνε! Τάχω ξεχάσει όλα!

— Πρόσεξε, κακομοίρη μου μη σου τή θυμήσω εγώ!, μουγγορίζει ο στρατιώτης άποτραβώντας το χέρι του από τη λαβή του σπαθιού του.

— Μωρέ, είσαι θεόκουπος! λέει ο Χούπ με γουρλωμένες τίς ματάρές του. Και τί θά κερδίσης αν μου τή θυμήσης, άφου όταν πεθάνω θά τή έχω ξεχάσει πάλι!

‘Ο στρατιώτης τής ‘Ατλαντίδος δεν του άποκρίνεται. Τά τέιχη τής λαμπρήσ πόλεως εί-

ναι πιά μπροστά τους. Κατευθύνονται σε μιά από τις πολλές πόρτες που είναι πιο κοντά. Η πύλη ανοίγει μόλις φθάνουν, χωρίς να χτυπήσει κανένας.

— Μωρέ μπράβο!, λέει ο Χούπ με μεγάλο θαυμασμό. Αυτόματη! Πώς άνοιξε, παιδιά; Μας... μωριστήκε;

Οι συνοδοί του για να γλυτώσουν από την φλυαρία του, του δίνουν μιά σπρωξιά και τον πετάνε μέσα.

Ο πυγμαίος θρίσκειται έμ-πρός στην είσοδο, ενός φυλακίου και στραβομουτσουιάζει.

— Δεν μ' αρέσει αυτή η πόρτα!, λέει γκρινιαρικά. Είναι μικρή! Η άλλη ήταν πολύ καλύτερη! Ξαναπάμε πίσω.

Δεν προλαβαίνει όμως να κουνήσει από τη θέση του. Ένας άγριος αξιωματικός μέχρι εκεί πάνω, κάνει την εμφάνισή του στην είσοδο του φυλακίου. Είναι ο ίδιος ο Ίλαρχος Ράταρ.

— Ποιό είναι αυτό το μαύρο σκούληκι; ούρλιάζει θυμωμένος.

Ο Χούπ με όρθάνοιχτα τὰ μάτια του κυττάζει αλόγυρα.

— Μαϊμάκα μου!, τσιρίζει. Σκούληκι! Θα με φάη! Πού είναι, καλέ;

Ο Ράταρ τον άρπάζει μανιασμένος από τον γιακά και τον τραντάζει.

Ο Χούπ άναπνέει με άνακούφισι.

— Άχ!, λέει. Εύχαριστώ! Η καλωσύνη σου, ψηλέα! Έτσι που με τράνταξες άσφαλώς θα έπρεπε τὸ παλιοσκούληκο!

Ο Ράταρ κυττάζει τὸν πυγμαίο με γουρλωμένα μάτια.

— Ηλίθιοι!, φωνάζει γυρνώντας πρὸς τὸς στρατιώτες του. Τί μου τὸν φέρατε εδώ, αὐτόν; Είναι έντελὸς τρελλός!

— Ίλαρχε, λέει φοβισμένος ὁ ένας ἀπὸ τὸς στρατιώτες, ύποφιαζόμεστε πὼς είναι κατάρσκοπος καὶ πὼς κάνει ἐπίτηδες τὸν τρελλὸ γιὰ νὰ μὰς ξεγελήσει! Γι' αὐτὸ τὸν φέραμε σ' ἔσένα νὰ τὸν άνασκρίνης!...

Τὸυ μοχθηροῦ ἀξιωματικοῦ τὰ μάτια πετοῦν σπίθες.

— Έτσι, ἔ; μουγγρίζει. Τώρα θὰ δῆτε γιὰ πότε τελειώνει τὴν ἀνάκρισι ὁ Ράταρ καὶ πὼς θὰ τὸν κάνω αὐτόν τὸν ψευτο - τρελλὸ νὰ λογικευθῆ!

Τραβάει ἕνα πελώριο μαχαίρι ἀπὸ τὸ θηκάρι του καὶ ἀκουμπάει τὴν κόψι του πάνω στὸν λαϊμὸ τοῦ χαζο-Χούπ.

— Μίλα ποιὸς εἶσαι, ἀπὸ πού ἔρχεσαι καὶ ποιὸς σ' ἔστειλε νὰ κατασκοπεύσης!, ξεφωνίζει μανιασμένος καὶ τὸ μούτρο του γίνεται κατακόκκινο ἀπὸ τὸν θυμὸ. Ἄν δὲν ἀπαντήσης στὴ στιγμή, τριπίθαμε, θὰ σοῦ κόψω τὸν λαϊμὸ πέρα - πέρα!

Ο Χούπ γίνεται γκριζὸς ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

— Ἄσε τ' άστεία, καλέ!, τσιρίζει. Βλάκας εἶσαι; Ἄν μου κόψης τὸ λαϊμὸ, θὰ μὸυ πῆση τὸ κεφάλι κάτω καὶ μπορεῖ νὰ σπάση!

Ο Ράταρ γίνεται πῦρ καὶ μανία.

— Μίλησε!, ούρλιάζει με τρομερὴ φωνή. Δὲν άστειεύο-

νος. "Ετσι σκοτώνουν τόν κόσμο, καλὲ παιδάκι; Ὁραία ἀνατροφή σου δώσαε ἡ γριά σου! Φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῆς!

Ὁ Ράταρ παρακολουθεῖ τὶς κουβέντες τοῦ πυγμαίου με μεγάλη προσοχή. Στὸ τέλος φαίνεται νὰ παίρῃ τὴν ἀπόφασί του.

— "Ὀχι!, λέει. Δὲν θὰ τὸν σκοτώσουμε! Τόσο γενναῖος πού εἶναι, θάνατι ἀσφαλῶς σπουδαῖος κατὰ σκοποσ... ἴσως θέλει νὰ τὸν ἀνακρίνῃ μόνος του ὁ βασιλιάς μας.. Ἐλα, τριπίθαμε! Ἀκολούθησέ με!

— "Ἄκου νὰ σοῦ πῶ, τοῦ λέει ὁ Χούπ. Νὰ με πᾶς κάπου νὰ καθήσωμε, σὲ παρακαλῶ! Εἶχω ρέψει πιά στὰ ποδάρια μου ἀπὸ τὸ πρῶτ!

— Ἐννοια σου!, μουγγρίζει ἀπειλητικὰ ὁ Ράταρ. Μὴν

— Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ εἶσαι πρῶτος φίλος μου! τοῦ λέει.

Ὁ διαβολοπυγμαῖος ἀπλώνει τὸ πόδι καί... βάζει μιὰ περίφημη τρικλοποδιά.

ἔχῃς ἀμφιβολία πῶς ὁ βασιλιάς μας θὰ σὲ στείλῃ νὰ ξεκουραστῆς; σὲ... τόπο χλοερό...

— Ἀχ! Καὶ πῶς μ' ἀρέσει ἡ πρασινάδα!, ξεφωνίζει ἐνθουσιασμένος ὁ χαζο-πυγμαῖος. Ἄντε! Ξεκινᾶμε, παιδιά, γιατί διάζομαι!

Πραγματικά ξεκινοῦν. Αὐτὴ τὴ φορά στὴ συνοδεία τους ἔχει προστεθῆ καὶ ὁ Ράταρ, πού κρατᾶει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Χούπ ὅπως βαδίζει, σὰν νὰ εἶναι γιὸς του. Στὸν δρόμο ὁ κόσμος γυρίζει ἑμφανισμένος καὶ κυττάζει αὐτὸ τὸ φαινόμενο πού λέγεται Χούπ. Οἱ Ἀτλαντες δὲν φαίνεται πῶς ἔχουν ξαναδῆ ποτέ τους πυγμαῖο καὶ γι' αὐτὸ τὸν παρατηροῦν ἔτσι με γουρλωμένα μάτια.

‘Ο Χούπ τὸ παίρνει χαμπάρι πὼς ἔχει γίνει ἀντικείμενο γενικῆς προσοχῆς καὶ καμαρώνει σὰν γύφτικο σκεπάρνι. Καθὼς μάλιστα μπορεῖ νὰ τᾶχη ξεχάσει ἄλλα, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν ἔμφυτη εὐγένειά του, βγάζει συνέχεια τὸ καπέλλο του καὶ χαιρετᾷ τὰ πλήθη μὲ κωμικὲς ὑποκλίσεις.

‘Ἄλλη φορὰ ἀσφαλῶς οἱ ‘Ατλαντες θὰ δοκίμασαν στὰ γέλια μὲ τὸν ἀνεκδιήγητο πυγμαῖο. Τώρα ἄμας βλέπουν τὸ κατακόκκινο ἀπὸ θυμὸ πρόσωπο τοῦ τρομεροῦ Ράταρ καὶ δὲν τολμοῦν οὔτε νὰ χαμογελάσουν.

Καιμιὰ φορὰ ἡ συνοδεία τῶν τριῶν στρατιωτῶν, τοῦ ἱλαρχοῦ καὶ τοῦ Χούπ, φτάνει μπροστὰ στὸ ἐπιβλητικὸ ἀνάκτορο τοῦ βασιλείου τῆς Νέας ‘Ατλαντίδας, Κάιλ.

‘Ο χαζο-Χούπ μένει κόκκαλο καὶ τὰ μᾶτια του γουρλώνουν ἀπὸ τὸ θαυμασμό.

— Μᾶτια μου, καλυβέρα!, τσιρίζει καταμαγαγημένος. Φαντάζομαι πῶσο θάχη τό... νοῖκι νὰ κάθεται ἐκεῖ μέσα!

‘Ο Ράταρ τὸν σπρώχνει ἄγρια νὰ ἀνέβῃ τὶς σκάλες.

— ‘Εμπρός!, φωνάζει ἀνυπάμονα.

— Θὰ πᾶμε μέσα; ρωτᾷει ὁ Χούπ χαζά.

— Ναί! Καὶ γρήγορά!

— Πάντως ἐγὼ δὲν ἔχω δεκαράκι νὰ πληρώσω!, τσιρίζει ὁ πυγμαῖος. Τὸ δηλώνω γιὰ νὰ μὴ γίνῃ καιμιὰ παρεξήγησις!

‘Ο Ράταρ χάνει τὴν ὑπομονή του. ‘Αρπάζει τὸν Χούπ,

τοῦ δίνει ἓνα πέταιμα καὶ βρίσκεται μονομιάς στὴν κορφή τῆς σκάλας, χωρὶς νὰ τὸ καταλαλοῦν.

— Μωρὲ μπράβο!, ξεφωνίζει μ’ ἐνθουσιασμό. ‘Ἐχει καὶ ...ἀσανσέρ!

‘Ο ἱλαρχος μὲ τρία πηδήματα ἔχει φτάσει πλάι του. Τὸν ἀρπάζει πάλι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν τραβάει πρὸς τὰ διαμερίσματα τοῦ Κάιλ.

Οἱ τρεῖς στρατιῶτες ἀκολουθοῦν πάντα ἀπὸ πίσω μὲ τὰ ἀκόντια τους ἑτοιμα ὅτ’ ἀέριον...

Κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ σταθῇ μπροστὰ στὸ δρᾶμο τοῦ Ράταρ ποῦ εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πῖο τραμεροὺς ἀξιωματικούς τῆς ‘Ατλαντίδας. Οἱ φρουροὶ στέκουν στὸ διάβα του προσοχῆ καὶ στὰ μᾶτια τους καθρεφτίζεται ὁ τρόμος καθὼς περνᾷ.

Καιμιὰ φορὰ φτάνουν μπρὸς στὴν πελώρια χρυσοστόλιστη πόρτα τῶν διαμερισμάτων τοῦ Κάιλ.

Οἱ φρουροὶ ὑποκλίνονται μὲ φόβο καὶ ὁ ἓνας τρέχει ν’ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

‘Ο Ράταρ περιμένει.

‘Ο στρατιώτης μπαίνει μόνος του μέσα στὸ διαμερίσμα τοῦ βασιλείου. ‘Ακούγεται ἡ φωνή του ἀπ’ ἐξω, καθὼς ἀναγγέλλει:

— ‘Ο ἱλαρχος Ράταρ ζητᾷει ἀκρόασι, μεγάλῃ βασιλιά!

‘Ἡ ἀπάντησις δὲν ἀκούγεται, ἀλλὰ σὲ δυὸ στιγμὲς ὁ στρατιώτης εἶναι πάλι ἐξω καὶ ἀνοίγει τὴ βαρεῖα πόρτα.

— 'Εμπρός!, λέει σκληρά ο Ίλαρχος στον Χούπ.

Ούτε άκουει καν τη φωνή του Ράταρ. Τά μάτια του έχουν γουρλώσει όσο ποτέ άλλοτε.

Έχει μαρμαρώσει από την έκπληξη και τον θαυμασμό. Τό χαζό μυαλό του και η φτωχή φαντασία του, δεν μπορούσαν ποτέ να υποπτευθούν πως ήταν δυνατόν να υπάρχει στον κόσμο ένα τέτοιο πράμα.

Όλα λάμπουν εδώ μέσα! Χρυσάφια είναι σκαλισμένα παντού, στους τοίχους, στα έπιπλα. Πολύχρωμες άνεκτίμητης αξίας πέτρες, πετούν έκτυφλωτικές ανάλαμπες. Τό από μαύρο μάρμαρο πάτωμα άσπράφτει δλόκληρο σαν μιá μαύρη φλόγα και παρ' όλο τό σκούρο χρώμα του, μπορείς να δής τη μορφή σου μέσα, σαν σε καθρέφτη.

— 'Εμπρός!, ξαναλέει άγρια ο Ράταρ.

Ο Χούπ όμως ούτε και τώρα τον άκούει.

Ο Ίλαρχος δεν μπορεί να φανταστή πώς ο πυγμαίος δεν τον άκούει. Νομίζει πώς φοβάται να ζυγώσει τον βασίλια Κάιλ. Γίνεται έξω φρενών από τον θυμό του γιατί ξέρει πώς ο βασίλιάς του τον περιμένει και μπορεί να θυμώσει που άργούν τόσο πολύ.

Άπλώνει τό πελώριο χέρι του και δίνει μιá ξεγυρισμένη σπρωξιά στον χαζο-Χούπ.

Έκείνος ξαφνιάζεται. Είναι τόσο άποροφημένος μ' αυτά που βλέπει ως τώρα, που χάνε την ίσορροπία του από τη

σπρωξιά κι έρχεται σωρό-κούβαρί κάτω. Όπως είναι κι έλαφρύς σαν πούπουλο και τό πάτωμα πολύ γλιστερό, ο πυγμαίος κατακυλάει σαν να έξη... καρούλια!

Κάνει μιá καταπληκτική διαδραμή μ' αυτή την πρωτάκουστη τσουλήθρα, γρήγορος σαν φτερό. Τραβάει δλόισια πρós τό βάθρο που πάνω του βρίσκεται ο θρόνος του Κάιλ.

Έκεί τρακέρνει με φόρα στό σκαλιά που ανεβάζουν από βάθρο και άναγκαστικά σταματάει.

— Στάσις... σκαλάκια!, τσιρίζει ένθουσιασμένος. Ωραίο παραμύθι!

Και ποίν κανείς προλάβει να κινηθή και ενώ ο Ίδιος ο Κάιλ μαρμαρωμένος από την έκπληξη κυττάζει με γουρλωμένα μάτια τό άπίθανο αυτό πλάσμα που βρίσκεται μπρός του, ο χαζο-Χούπ πετάγεται όρθιος θριαμβευτικά και τραβάει τον βασίλια από την άκρη του πολυτελούς χιτώνα του.

— Καλέ θεΐε!, τσιρίζει. Δώσε μου κι εσύ μιá σπρωξιά να ξαναφτάσω σ' εκείνον τον ψηλέα! Ψοφάω για τσουλήθρα!

Ο Κάιλ ύψώνει τό βλέμμα και κραυνοβολεί τον Ράταρ του τρομαγμένος από τό άποτέλεσμα της σπρωξιάς του, δεν έχει κινηθή ούτε πόντο από τη θέση του.

— Ίλαρχε!, ούρλιάζει έξω φρενών. Προχώρησε γρήγορα! Θέλω να μου έξηγήσης τί σημαίνουν όλ' αυτά!

Τρέμοντας αλόκληρος ο Ράταρ βαδίζει γρήγορα και φτάνοντας μπροστά στον Κάιλ, υποκλίνεται βαθειά:

— Χαίρε, μεγάλε βασιλιά!

— Το κεφάλι σου δεν στέκει καλά στους ώμους του!, μουγγρίζει ο Κάιλ. Δώσε μου εξηγήσεις γρήγορα!

Ο Ράταρ ανοίγει το στόμα του να μιλήσει αλλά δεν προλαβαίνει γιατί την ίδια στιγμή ακούγονται τὰ σπαρακτικά τσιρίγματα του χαζοΧούπ:

— Καλὲ σείς! Τρεχάτε γρήγορα! Φέρτε ψαρόκολλα νὰ κολλήσωμε τὸ κεφάλι τοῦ ἐνωμοτάρχη σας, γιατί θὰ τοῦ πέση! Ο... θεὸς λέει πὼς δὲν στέκει καλά! Κουνηθήτε λοιπόν, παλιόπαιδα!

Ὁ Ράταρ φρενιασμένος ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ ἀρπάζει τὸν Χούπ καὶ τοῦ βουλώνει τὸ σπὸ

Τραβάει ἀστράγαλα τὸ σπαθί...

Τὰ δάχτυλά του τοῦ ἀρπάζουν τὸν καρπὸ σὰν σιδερένια τανάλια.

μα μὲ τὴν παλάμη.

— Σῶπα, παλιόκυκλο, γιατί θὰ σὲ σκοτώσω!, μουγγρίζει. Μεγάλε βασιλιά, αὐτὸς ἐδῶ ὁ τριπίθαμος, συνελήφθη λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι μας, μέσα στὴ ζούγκλα... Εἶναι κατὰσκοπος... Δὲν ἀνοίγει ὁμως τὸ στόμα του νὰ πῆ μιὰ κουβέντα! Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν κάνω νὰ μιλήσει. Δὲν ἤθελα νὰ τὸν σκοτώσω πρὶν σοῦ τὸν φέρω γιὰ νὰ τὸν ἀμακρίνης καὶ μόνος σου, μεγάλε βασιλιά...

Ὁ Κάιλ γυρίζει τώρα καὶ κυττάζει μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον τὸν χαζο-πυγμαῖο. Δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι κατὰσκοπος ἐκεῖνο τὸ ἀσήμαντο πλάσμα ὅπως τοῦ λέει ὁ Ἰλαρχος.

— Μαῦρο σκουληκι, βρυχᾶται ἄγρια, ἀρπάζοντας τὸν

πυγμαίο από τὰ χέρια του Ράταρ. Είσαι κατασκοπος;

— Δεν θυμάμαι!, λέει νευριασμένος ο Χούπ γιατί τον τραβικοκόπανε μιὰ ὁ ἕνας καὶ μιὰ ὁ ἄλλος καὶ τοῦχουν χαλάσει τὸ κέφι.

Ὁ Κάιλ σηκώνει ψηλὰ τὸ χέρι γιὰ νὰ χτυπήσει τὸν πυγμαίο, ἀλλὰ μετανοῶνει. Τὸ ὕφος του ἀλλάζει καὶ γίνεται ὑπουλά φιλικό.

— Μίλησε, μικρὲ φίλε!, τοῦ λέει μὲ γλυκειὰ φωνή. Μὴ φοβάσαι ἀπὸ μένα! Εἶμαι φίλος σου! Μοῦ ἀρέσουν τὰ παλληκάρια καὶ θὰ σὲ κρατήσω στὴν Αὐλή μου, ἂν μοῦ πῆς ποιὸς σ' ἔστειλε νὰ μὲ κατασκοπεύσης!

— Δὲν κάθομαι στὴν αὐλή! τσιρίζει ὁ Χούπ πεισιματάρικα.

— Γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσης ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς μου σκότωσε τὸν καλύτερο ἀξίωματικό μου; ρωτᾷ ὁ Κάιλ ὑπομονετικά.

— Ζή!, τσιρίζει χοροπηδώντας.

Κάνει κρούο! Ὅταν καλοκαιρίαση μάλιστα!

Ὁ Κάιλ γυρίζει στὸν Ράταρ.

— Αὐτὸς εἶναι κατασκοπος; τοῦ λέει μὲ θυμὸ. Αὐτὸς εἶναι θεότρελλος!

— Κάνει τὸν τρελλό, μεγάλε βασιλιά!

Ὁ Χούπ ὅσο πάει καὶ ἀντιπαθεῖ περισσότερο τὸν Ράταρ τοῦ μιλάει συνεχῶς ἐναντίον του. Στὸ τέλος τοῦ ἐρχεται μιὰ φαεινὴ ἰδέα καὶ τὰ ματάκια του λάμπουν θριαμβευτικά.

Πιάνει τὸ χιτάνιο τοῦ Κάιλ καὶ τὸ τραβάει.

— Ψίτ! Θεῖε!, τοῦ λέει. Κατέβα μιὰ στιγμή νὰ σοῦ πῶ κάτι στὸ αὐτί!

Ὁ βασιλιάς χαμηλώνει, κατὰπληκτος καὶ περιέργως μπροστὰ στὸν πυγμαίο.

— Διώξε αυτόν τὸν φαφλατᾶ, τοῦ κάνει ἐκεῖνος, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἓνα μυστικό!

Ὁ Κάιλ φαίνεται ν' ἀνησυχή. Ὅπως εἶναι φιλόποπτος καὶ ὑπουργὸς ἀνθρώπος, φοβᾶται μήπως ὁ μικρὸς πυγμαῖος ἔχει κανένα κακὸ σκοπὸ καὶ θέλει νὰ μείνῃ μόνος μαζί του.

Γρήγορα ὅμως βλέποντας τὸ μπόι του, ἡσυχάζει καὶ ἀποφασίζει νὰ τοῦ κόμῃ τὸ κέφι πολὺ περιέργως τὶ εἶναι αὐτὸ ποῦ θέλει νὰ τοῦ πῆ.

Ἀνασηκώνεται. Ρίχνει μιὰ αὐστηρὴ ματιὰ στὸν Ράταρ.

— Ἰλαρχε, φωνάζει, πήγαινε ἔξω καὶ νὰ περιμένῃς στὴν πόρτα!

Ὁ Ράταρ κάνει ἀμέσως μεταβολὴ καὶ βαδίζει πρὸς τὰ ἐκεῖ ποῦ τοῦ εἶπε ὁ βασιλιάς του. Τότε ὁ διαβολοπυγμαῖος ἀπλώνει τὸ πόδι του καί... βάζει μιὰ περίφημη τρικλοποδιά.

Ὁ Ράταρ ἔρχεται σωρὸ κου βάρι κάτω.

Ὁ Χούπ πέφτει κι αὐτὸς στὸ πάτωμα καὶ κάνει τούμπες καὶ κρατᾶει τὴν κοιλιὰ του ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια.

Ὁ Ἰλαρχος πετάγεται ὀρθιος καὶ μιὰ προμερὴ ἐκφρασις εἶναι ἀπλωμένη στὸ πρόσωπό του. Ἀσπροὶ ἄφροὶ λύσσας ἔχουν κάνει τὴν ἐμφάνισί τους στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του.

Τραβᾶει σὲ μιὰ στιγμή τὸ σπαθὶ του μ' ἓνα κίνημα γοργὸ σὰν τὸν ἀνεμο καὶ ὀρμαίει καταπάνω στὸν Χούπ.

Ὁ Κάιλ ὅμως ἔχει διαφορετικὴ γνώμη ἀπ' αὐτὸν γιὰ

τὴν τύχη τοῦ κωμικοῦ πυγμαίου.

Ἐχει κι αὐτὸς σκάσει στὰ γέλια μὲ τὸ πάθημα τοῦ ἀξιοματικοῦ του κι ἀρχίζει νὰ διασκεδάζῃ ἀφάνταστα, γιὰ τὴν πραγματικὰ τὸ ὕψος τοῦ Ράταρ εἶναι πολὺ ἀστείο ἔτσι ὅπως ἔχει γίμει κατακόκκινος ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Μιὰ ἐξαλλὴ κραυγὴ θγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του, καθὼς ὁ Ἰλαρχος σηκώνει τὸ σπαθὶ του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Χούπ ποῦ χωρὶς νὰ βλέπῃ καθόλου καὶ χωρὶς νὰ τοῦ καίγεται καρφάκι γιὰ τίποτα ἐφακολουθεῖ νὰ χτυπιέται κάτω ἀπὸ τὰ γέλια.

— Μή, ἄθλιε! Ἄν ἀγγίξῃς ἔστω καὶ μιὰ τρίχα τοῦ κεφαλιού του, θὰ πεθανῇς!

Ὁ Ράταρ μένει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα.

Ὁ Χούπ τὸν κυττάζει μ' ἔνα μᾶτι καὶ τοῦ λέει:

— Μὴν ψάχνῃς γιὰ τὶς τρίχες τοῦ κεφαλιού μου! Εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο μου! Ἄν θῆς ν' ἀγγίξῃς μιὰ γιὰ νὰ πᾶς κόντρα στὸν θεῖο, στὰ σου νὰ τὸ θγάλω!

Ὁ Κάιλ γιὰ δευτέρη φορὰ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

— Εἶσαι ἡλίθιος!, ξεφωνίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰλαρχου! Ὁ κοκομοῖρης αὐτὸς εἶναι τόσο κατάσκοπος ὅσο εἶσαι κι ἐσύ!

— Ὅχι τόσο! Τίμια πράγματα τώρα! τσιρίζει ὁ χαζο-Χούπ. Ἐγὼ εἶμαι ἓνα... μέτρο λιγώτερο ἀπὸ τὸν ξυλάρα!

Ὁ Ράταρ ἔχει πάψει νὰ

νευριάχη μαζί του τώρα πιά. Καταλαβαίνει ότι έσα σε μιὰ στιγμή ή συμπάθειαι έχει γεννηθή μέσα στην καρδιά του βασιλιά του για τόν πυγμαίο.

— Είναι ένας θαυμάσιος τρελλός! Τίποτα περισσότερο!, ξαναλέει ο Κάιλ. Ένας τρελλός που θά με κάνη νά γελώ όποτε έχω τὰ νεύρα μου! Κανείς άλλος άπ' όλους τούς Άπλωντες δέν είναι ίκανός νά τὸ καταφέρη αυτό!

— Αυτό έλεπτε! Ίσα κι όμοια είμαστε; τσιρίζει ο χαζο-Χούπ υπερήφανος που άκούει τόσα καλά λόγια.

— Από δώ κι έμπρός, ο τριτίθαιμος θά είναι ο πρώτος φίλος μου!, ουρλιάζει ο Κάιλ! Καί όποιος πη τὸ παραμικρό έναντίον του, θά είναι σαν νά τὸ λήν έναντίον μου! Καταλαβαίνεις, Ράταρ!

— Μάλιστα, μεγαλειότατε! μουρμουρίζει με τρόμο ο Ίλαρχος.

— Φύγε από δώ μέσα τώρα!

Ο άξιωματικός ύποχωρεί πρὸς τὴν πόρτα καταφοβισμένος καί σε λίγο ή πόρτα αὐτὴ κλείνει πίσω του κι ο Ράταρ εξαφανίζεται.

Ο Κάιλ βλέποντας τὸν Χούπ ξαναβρίσκει τὸ κέφι του.

Σκύβει καί τὸν ρωτάει:

— Πῶς σε λένε, μικρέ μου τρελλέ;

— Υπάρχουν δυὸ ονόματα, λέει σοβαρά - σοβαρά ο Χούπ. Τὸ ένα είναι Χούπ καί τὸ άλλο Μαιταλένα. Δέν είναι όμως

καί τὰ δυὸ δικά μου! Τὸ ένα είναι μιὰς γνωστής μου καρακάξας!

— Ποιὸ από τὰ δυὸ; ρωτάει πάλι ο Κάιλ πού διασκεδάζει άφάνταστα, με τὸ άπερίγραπτο ὕφος τὸν πυγμαίου.

— Μακάρι καί νά ξερα, θεϊε, τσιρίζει ο Χούπ. Ἡ καρακάξα όμως, πού σου λέω, ξέρει καί γράφει τὸ δικό της! Νά τὴ βρούμε καί νά τὴ βάλομε νά μιάς τὸ γράψη. Τότε τὸ δάλλο πού θά μείνη θά είναι τὸ δικό μου! Νά πάω μιὰ βολτίτσα μέχρι τὴ ζούγκλα για νά τὴ βρῶ;

Γιά μιὰ στιγμή, ο τρομερὸς βασιλιάς τὸν κυττάζει με ὕποψία. Περνάει από τὸ νοῦ του ή σκέψις, μὴ πῶς αὐτὸς ο διαβολεμένος πυγμαίος προσπαθεῖ νά τὸ τὸ σκάση καί εἶχε δίκιο ο Ράταρ πού τὸν περνούσε για κατάσκοπο.

— Τί προτιμάς; τὸν ρωτάει λοιπὸν με ὕπουλο χαμόγελο. Νά πᾶς νά τὴ βρῆς μόνος σου ἢ νά στείλω τὸν στρατό μου νά σου τὴ φέρη;

— Ποιὸ καλά είναι νά πάη ή φανταρία!, λέει ο Χούπ με γουρλωμένα μάτια. Θά εἶρηξῃ τσι πιὸ επίσημο τὸ πράγμα! Καί στὰ τελευταία έχω ρέψει καί στὰ ποδάρια μου από τὸ πρῶτ καί δέν έχω ὄρεξι για άλλους περιπάτους. Ἄσε πού καί τὸ ὄνομά μου δέν με παρανοιάζει, ἐδῶ πού τὰ λέμε!... Τί σημασία έχει πῶς με λένε; Ὅπως θες λέγε με, φτάνει νά έννοῆς άμένα!

Ο Κάιλ ἠσυχάζει. Χτυπάει τὰ χέρια του. Ἡ μεγάλη πρό-

τα του δωματίου άνοιγει.

Δύο φρουροί μπαίνουν μέσα και στέκονται προσοχή. Ένας νεαρός άξιωματικός περνάει άνάμεσά τους και πάει και ύποκλίνεται με σεβασμό και φόβο μπροστά στον τρομερό βασιλιά.

— Ο μικρός αυτός πυγμαίος είχε μια παραδαλή καρακάξα!, φωνάζει ο Κάιλ άγρια. Νά πάτε στο δάσος και νά τή βρήτε! Νά μου τή φέρετε εδώ ζωντανή! Προσέξτε μὴν πάθη τίποτε! Και τώρα δρόμο!

Τὰ μάτια του άξιωματικού δείχνουν έκπληξι. Η διαταγή είναι πολύ άριστή. Τό νά ψάξουν νά βρουν μιὰ καρακάξα μέσα σ' δλόκληρη ζούγκλα, είναι αυτό που λέμε νά βρῆ κανείς φύλλους σ' άχυρα!

Δέν τολμάει όμως νά πῆ τίποτα και νά φέρῃ και μιὰ άν-

— Είναι... όρφανό τὸ φουκαριάτικο!

τήρηση σὸ φοβερό κύριό του. Υποκλίνεται και πισωπατώντας φεύγει από τὴν αίθουσα.

Ο Χούπ τὸν βλέπει πὸν πηγαίνει ἔτσι πίσω - πίσω και γουρλώνει τὴς ματάρες του.

— Τί ἔχει αυτός και πηγαίνει ἔτσι πρὸς τὰ πίσω; ρωτάει χασκογελώντας. Μήπως είναι.. τρύπιο τὸ παντελονι του και ντρέπεται;

Ο Κάιλ σκάει σὰ γέλια.

— Μικρὲ μου τρελλέ, λέει με ἀγάπη. Είσαι ὁ μοναδικὸς πὸν κατάφερε νά με κάνῃ νά γελάσω ἔδῶ και πολλὰ χρόνια. Θὰ εἴσαι ὁ μοναδικὸς φίλος μου! Στὴς ὥρες πὸν θῆμαι θυμωμένος, μόνο ἐσύ θὰ μπορῆς νά μου μιλάς!

— Καλὰ, ἀλλὰ νά κυτῶς νάχῃς τὰ κέφια σου πὸν συχνά, λέει ὁ χαζο - πυγμαίος. Ἐγὼ

— Δέν τρελλάθηκα νά πολέψω μαζί της!, μουρμουρίζει ὁ Χούπ.

τοὺς θυμωμένους καὶ τοὺς μου-
φλούζηδες δὲν τοὺς χωνεύω!
Μοῦ... κάθονται στὸ στομάχι!

Τὸν βασιλιά τὸν ἔχει πιάσει
νευρικό γέλιο μὲ τίς ἀνοησίες
τοῦ Χούπ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ
σταματήσει.

— Θὰ εἶσαι ὁ ὑπασπιστής
μου!, φωνάζει. Θὰ εἶσαι ὁ δευ-
τερός μετὰ τὸν μεγάλο Κάιλ!
Εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Ἐγὼ εἶμαι, τσιρίζει ἐκεῖ-
νος. Μήπως ὁμως ἔχουμε γκρι-
νιες μὲ τὸν ...μικρὸ Κάιλ;

— Δὲν ὑπάρχει κανεὶς μι-
κρὸς Κάιλ, ἀνόητε!

— Κι' ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει μι-
κρὸς, πῶς ἐσύ εἶσαι ὁ μεγά-
λος;

Ὁ τραμερὸς βασιλιάς χτυ-
πιέται ἀπὸ τὰ γέλια πάνω στὸ
θρόνο του.

— Θὰ εἶσαι ὁ ὑπασπιστής
μου, ξεναφωνάζει. Θὲς νάσαι
ὁ ὑπασπιστής μου;

Ὁ Χούπ ξύνει τὸ κεφάλι του

— "Αἰ στὸ καλὸ κι' ἐσύ, μο-
ρή! Ξύλο ἀπελέκητο!

Τῆς δίνει μιὰ καὶ τὴν τινάζει
πρὸς τὸν οὐρανό.

Τὸν κυττάζει καλὰ-καλὰ.

— Δὲν μ' ἀρέσει καὶ πολὶ
τὸ μούτρο σου! τοῦ λέει στὸ
τέλος σοβαρά. Ἄσε με νὰ τὸ
σκεφθῶ καὶ μὲ ρωτᾶς μετὰ τὸ
φαί!

Ἔτσι ὁ Χούπ διορίζεται μὲ
τὸ σπαθὶ του σὲ μιὰ θέσι ποὶ
θὰ τὴν ζήλευσαν ὅλοι ἀνεξαιρέ-
τως οἱ Ἄτλαντες!...

ΤΟ ΑΓΓΙΓΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...

Ο ΚΑΙΛ ἔχει κατέβει ἀ-
πὸ τὸ θρόνο του καὶ πρι-
χωρεῖ ἐξαγριασμένος στὸ
μέρος ποὺ στέκουν ὁ ἀξιωμα-
τικός του, μαζὶ μὲ τὸ ἀτράμη-
το βασιλόπουλο τῶν Μακεδό-
νων (*) τὸν Κάιλ καὶ τίς δυὸ
συντάφισσές του: Τὴν πεντά-

(*) Διάβασε τὸ 8ο τεῦχος τοῦ
«ΚΑΛ» μὲ τίτλο: «Τὸ μυστικὸ τοῦ
ΚΑΛ».

μορφή. Μπέλλα και την πελώρια νεύρα τη Χούλα.

Μετά από μιιά γρήγορη ματιά στους τρείς συντρόφους, ο βασιλιάς της Άτλαντίδος στέκεται μπροστά στον νεαρό αξιωματικό του.

— Μίλησε!, ούρλιάζει έξω φρενών. Γιατί μου τους έφερες αυτούς εδώ και πώς μπήκες χωρίς την άδειά μου;

Ο αξιωματικός ύποκλίνεται βαθειά και τὰ πόδια του τρέμουν σαν καλάμια από τὸ φόβο του.

— Μεγάλε βασιλιά, λέει με σβυσιμένη φωνή, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐχθρὸς σας! Φυλαχθήτε!

Ο Κάλ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω.

— Τρελλάθηκες; μουγγρίζει ὁ σὸν θηρίο. Μοῦ τὸν φέρνεις ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ πῆς πὼς εἶναι ἐχθρὸς μου και πὼς πρέπει νὰ φυλαχτῶ; Μόνο γι' αὐτὸ σοῦ ἀξίζει νὰ πεθάνης, ἄθλιε!

Καὶ μ' αὐτὲς τὶς τελευταῖες λέξεις τραβάει ἀστραπιαῖα τὸ σπαθί του και τὸ ὑψώνει πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ αξιωματικού.

Ἐκεῖνος πέφτει στὰ γόνατα. Τὰ χέρια του ἐκκλίνονται ἱκετευτικά.

Στὰ μάτια ὁμως τοῦ σκληροῦ Κάλ, λάμπει μιιά ἀμειλικτη φλόγα.

Τὸ χέρι ποῦ θὰ χάριση τὸν θάνατο ἀρχίζει κιόλας νὰ κατεβραῖνη ἀλλὰ ἐκεῖνο τοῦ ἀπρόσμητου παιδιοῦ τῆς ζούγκλας εἶναι πολὺ ταχύτερο.

Τὴ στιγμή ποῦ ὁ αξιωματικὸς ἔχει κλείσει τὰ μάτια, μὴ

τολμώντας οὔτε στὸν θάνατο νὰ κάνει μιὰ κίνησι ἐναντία στὸν κύριο του, ὁ Κάλ ἀρπάζει τὸν καρπὸ τοῦ βασιλιά τῆς Ἀτλαντίδας. Τὰ δάχτυλά του εἶναι μιὰ σιδερένια τανάλια. Τὰ κόκκαλά του Κάλ τρίζουν ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὸ σφίξιμο!

Μιὰ κραγή πόνου ξεπηδαίει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ βασιλιά. Τὸ σπαθί γλυστράει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του ποῦ ἀνοίγουν και τὸ ἀρπάζει ὁ γυιὸς τῆς ζούγκλας στὸν ἀέρα.

Ὁ Κάλ χλωμαίνει. Νομίζει πὼς ἔχει φτάσει ἡ τελευταία του στιγμή.

Τὸ ἴδιο φαντάζεται κι' ὁ νεαρὸς αξιωματικὸς ποῦ ὁ Κάλ τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωή. Πετάγεται ὀρθὸς και χυμᾶει πάνω στὸ λευκὸ ἀγόρι ἀπὸ πίσω! Τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμό...

Ὁ Κάλ ὁμως μὲ τὸ ἐλεύθερο χέρι του τὸν τινάζει ἀπὸ πάνω του μὲ μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη. Τὸν πετάει ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς αἴθουσας, ὅπου σωριάζεται κάτω ὡς κουρέλι. Σηκώνεται ἀμέσως ὀρθὸς, ἀλλὰ δὲν τολμᾶει νὰ ἐπιτεθῆ και πάλι ἐναντίον ἐκεῖνου τοῦ τρομεροῦ παιδιοῦ.

Ἀρχίζει νὰ ξεφωνίζει καλῶντας τοὺς φρουροὺς.

Πραγματικά, μέσα σὲ μιὰ στιγμή ἡ αἴθουσα γεμίζει ἐνοπλοὺς ἰσρατιῶτες ποῦ προχωροῦν ἀπειλητικά ἐναντίον τοῦ Κυρίου τῆς ζούγκλας.

— Πές τους νὰ σταματήσουν ἐκεῖ ποῦ βρίσκονται!, προστάζει ἀπειλητικά.

Τὰ μάτια τοῦ τροφοῦ Κάλ

ἴλ γαμίζουν φόβο. Καταλαβαίνεται τι θὰ γίνη ἂν δὲν ὑπακούσῃ ἀμέσως στὸν ἐχθρὸ αὐτὸν ποὺ παρουσιάστηκε τόσο ἀπροσδόκητα καὶ φαίνεται ἀνίκητος.

Μιά ἄγρια κραυγὴ ποὺ εἶναι διαταγὴ θγαίνει ἀπὸ τὸ λαρυγγι του. Οἱ στρατιῶτες κοκκαλώνουν στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ὁ καθένας.

— Δὲν θὰ μὲ σκοτώσῃς!, μουγγρίζει ὁ τρομερὸς βασιλιάς. Ἄν μὲ σκοτώσῃς, βλέπεις τι σὲ περιμένει κι' ἐσένα καὶ τὶς συντρόφισσές σου! Ὁ Κάλ λέει δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι:

— Δὲν ἦρθα ἐδῶ μὲ σκοπὸ νὰ σοὺ κάνω κακὸ, μεγάλε βασίλειά! Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ ὑπερασπίσω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σου!

Ἡ ἀπροσδόκητη ἀπάντησις ἀφήνει ἀναυδο τὸν Κάιλ. Κυττάζει τὰ λευκὰ ἀγόρι μὲ γουρλωμένα μάτια.

— Μὲ ἀπειλεῖς καὶ θέλεις νὰ πιστέψω πὼς δὲν εἶσαι ἐχθρὸς μου; σφυρίζει σὰν φίδι.

— Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὸ κάνω, μεγάλε βασιλιά, διαφορτικὰ δὲν θὰ μὴν μπορῶ νὰ σοὺ μιλήσω!....

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ποὺ ἔχει μπιθὴ ἐπικεφαλῆς τῶν φρουρῶν καὶ περιμένει νὰ βρῇ τὴν ἐυκαιρίαν νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Κάλ, ξεφωνίζει ἄγρια:

— Σὲ κοροϊδεύει μεγάλε Κάιλ! Δὲν εἶναι φίλος σου! Σκότωσε τὸν Ράπαρ μπροστὰ στὰ μάτια μου!

Ὁ βασιλιάς τῶν Ἀτλάντων γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ

τὸ θυμὸ του.

— Ἐχεις τὸ θράσος ἀκόμα νὰ ἰσχυρίζεσαι πὼς δὲν εἶσαι ἐχθρὸς μου; μουγγρίζει. Τότε γιὰτὶ σκότωσες τὸν καλύτερο ἰλαρχὸ μου;

— Γιὰτὶ θέλησε νὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ σὲ δῶ, μεγάλε βασίλειά!

— Ἦταν αὐτὸς λόγος γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃς;

— Θέλησε νὰ σκοτώσῃ καὶ τὶς συντρόφισσές μου! Ἄλλὰ καὶ νὰ μὴν ὑπῆρχε αὐτό, πάλι θὰ τὸν σκότωνα! Ἦρθα μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σὲ δῶ καὶ καμὲς δὲν θὰ μ' ἐμπόδιζε!

— Τι θὲς ἀπὸ μένα;

— Νὰ μπιθὼ στὴν ὑπηρεσίαν σου καὶ νὰ σὲ προστατεύω ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σου!

— Γιὰ νὰ μ' ὑπερασπίσῃς ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, σκότωσες τὸν καλύτερο ἀξιωματικὸ μου καὶ μὲ ἀπειλεῖς αὐτὴ τὴ στιγμὴ μ' ἓνα σπαθί; Λὲς παραμύθια, ξένε!

Ὁ Χούπ, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἔχει ἀνακατευθῆ καθόλου στὴ συζήτησι, πετάγεται πάλι στὴ μέση:

— Καλέ, θεῖε!, φωνάζει τοῦ Κάιλ. Σὲ παρακαλῶ πολὺ, νὰ μοῦ... τὸν ἀγοράσῃς ἂν σοὺ περισσεύῃ χαρτζηλίκι, γιὰ νὰ μοῦ λῆ παραμύθια! Τρελλὰ νομαί γιὰ κάτι τέτοιες σαχλαμάρες!

— Ὁ τρελλὸς μου εἶναι σοφός!, λέει ὁ Κάιλ καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια. Βλέπεις πόσο πιστεύει κι' αὐτὸς τὶς ἀπίθανες δικαιολογίες σου! Παραδόσου, ξένε! Δὲν ἔχεις καιμινὰ ἐλπίδα νὰ

σωθής! Σου δίνω τὸ λόγο μου πῶς ἂν πετάξεις αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ σπαθί, θὰ σὲ ἀφήσω νὰ φύγεις ζωντανὸς ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα!

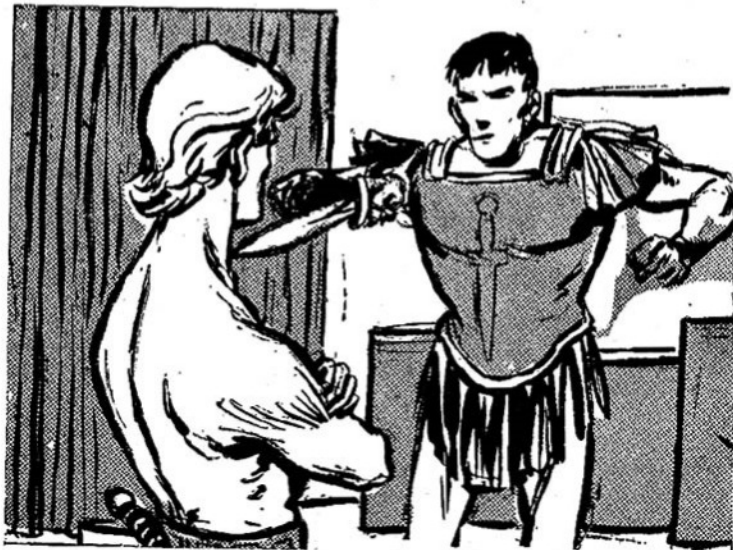
— Δὲν θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ἀτλαντίδα, μεγάλε βασιλιά! λέει ὁ Κάλ μὲ σταθερὴ φωνή. Καὶ δὲν μὲ τρομάζει ὁ θάνατος! Περιπλανιόμουν μέσα στὴ ζούγκλα καὶ ἡ δόξα σου ἔφτασε στ' αὐτιά μου. Ἐμαθα πῶς εἶσαι ὁ πιὸ δυνατὸς βασιλιάς τῆς οἰκουμένης! Τότε ἀποφάσισα νάρθω νὰ μπῶ στὴν ὑπηρεσία σου γιὰ ζωὴ καὶ γιὰ θάνατο! Ὡρκίστηκα κανεὶς νὰ μὴ μὲ στοιματῆσῃ νὰ σὲ δῶ καὶ νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μ' ἀφήσης νὰ σὲ ὑπηρετῶ! Κράτησα τὸν ὄρκο μου!

Ἄπο δῶ καὶ πέρα ἡ ζωὴ μου εἶναι στὰ χέρια σου! Ἄν τὴ θές, κράτησέ την! Ἄν ὄχι, πάρε τη! Νά, τὸ σπαθί σου, μεγάλε Κάλ!

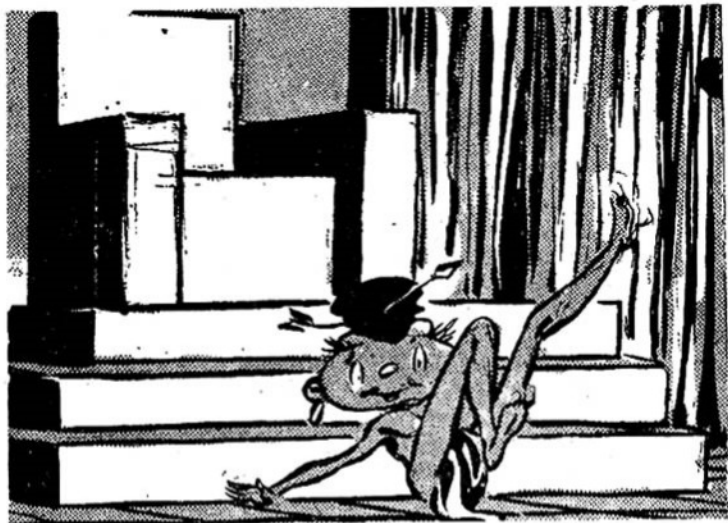
Καὶ μ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, ἀπλώνει τὸ χέρι πρὸς τὸ μέρος τοῦ φοβεροῦ βασιλιά τῆς Ἀτλαντίδας, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμή μένει ἀκίνητος, σὰν ὄγαμμα.

Δὲν πιστεύει τὰ μάτια του. Νομίζει πῶς τὸ τρομερὸ ἀγόρι τὸν κοροιδεῖ καὶ πῶς τὴν τελευταία στιγμή δὲν θὰ τοῦ δώσῃ τὸ σπαθί ποῦ κρατᾷ ἀλλὰ θὰ τὸν χτυπήσῃ μ' αὐτό.

Τὸ βλέμμα ἄμας τοῦ Κάλ εἶναι καθαρὸ καὶ τὸ πρόσωπό του ψυχρὸ σὰν ἀτσάλι. Τίπο-

Τὸ σπαθί μένει ἀκίνητο τὴ στιγμή ποῦ ἔγγιζε τὸν λαιμὸ του.

— Στάσις... Σκολάκια!, τσιρίζει ο Χούπ.

τα δὲν καθρεφτίζεται μέσα στα μάτια του.

Ὁ Κάιλ, παίρνει θάρρος, καὶ ἀπλώνει σιγά-σιγά τὸ χέρι. Παίρνει τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ. Τὸν κυττάζει κατάματα. Ὁ Κάλ δὲν χαμηλώνει τὸ βλέμμα του.

Ὁ Κάιλ μὲ μιὰ ξαφνικὴ, ἀγρία κίνηση, σηκώνει τὸ ὀπλισμένο χέρι του ψηλά. Ἡ λεπίδα τοῦ σπαθιοῦ του ἀνεμίζει θανάσιμα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ.

Ὁ Κάλ ἀπομένει ἀκίνητος σὰν ἀγαλμα. Τὸ περήφανο ἀνάστημά του ἔχει μιὰ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια, ἔτσι ὅπως στέκει ἀνάμεσα στοὺς ἐκπληκτοὺς στρατιῶτες τῆς Ἀτλαντίδας.

Ὁ Βασιλιάς τῶν Ἀτλάντων γίνεται θηρίο. Μ' ἓνα μουγγρητὸ μίσους κατεβάζει τὸ ὀπλισμένο χέρι του μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς. Τὸ λεπίδι τοῦ σπαθιοῦ του πέφτει κατακόρυφα πρὸς τὸν περήφανο λαιμὸ τοῦ νεαροῦ Μακεδόνα.

Μιὰ στριγγιλιά τρόμου ἀκούγεται.

Δὲν εἶναι ὅμως ὁ Κάλ ποὺ ἔχει φωνάξει, ἀλλὰ ἡ Μπέλλα. Τὸ λευκὸ ἀγόρι ἔχει μείνει ἀσάλευτο σὸν τίποτα ἀπ' ὅλα ὅσα συμβαίνουν γύρω του νὰ μὴν ἀφορᾷ αὐτόν. Οὔτε κἀν τὰ βλέφαρά του δὲν σαλεύουν τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ λεπίδι τοῦ ἐξαγριωμένου βασιλιά, ἀγγίζει σχεδὸν τὸν λαιμὸ του.

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

ΜΑ Ο ΚΑΪΛ δὲν ἔχει σκοπὸ πραγματικὰ νὰ σκοτώσῃ τὸ ἀτρόμητο ἀγόρι. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἀγριος καὶ ἀδυσώπητος, εἶναι ὁμως καὶ πονηρός. Ξέρει πὼς ἂν πραγματικὰ ἐκεῖνος ὁ οὐρανοκατέβατος ξένος λέει τὴν ἀλήθεια πὼς θέλει νὰ τὸν ὑπερηγήσῃ, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ βρῇ ποτέ του καλύτερον σωματοφύλακα. Βλέπει πὼς ὅλοι γύρω του πρέμουν καὶ μόνο ὁ τὸν τὸν κυττάξῃ ἐνῶ αὐτὸ τὸ νεαρὸ ἀγόρι δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ τίποτα σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ πού νὰ μπορῇ νὰ τὸ τρομάξῃ.

Ὅλη ἡ κίνησις λοιπὸν πού κάνει καθὼς καὶ ὁ φαινομενικὸς θυμὸς του, δὲν εἶναι παρὰ ἓνα κόλπο, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν τὸ λευκὸ παιδί τῆς ζούγκλας τοῦ λέει τὴν ἀλήθεια πὼς τίθεται στὴν ἀπόλυτη διάθεσίν του.

Μόλις τὸ σπαθὶ ἀγγίξῃ τὰ δάχτυλο τοῦ θανάτου τὸν λαιμὸ τοῦ Κάλ, τὸ χέρι τοῦ βασιλιά τῶν Ἀτλάντων σταματᾷ ἀπότομα. Εἶναι ἓνα παιχίδι τρομερὸ πού μόνον ἓνας πολὺ καλὰ ἐξασκημένος μπορεῖ νὰ τὸ καταφέρῃ.

Ὁ Κάιλ βλέπει τὸν Κάλ νὰ ὑποδέχεται τὸν θάνατο χωρὶς οὔτε ἓνα ἀνοιγόκλεισμα τῶν ματιῶν καὶ μένει ἐκθαμβος. Ἀποσύρει τὸ σπαθὶ τοῦ καὶ κάνει ἓνα βῆμα πίσω. Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὼς πραγματικὰ παρακολούθησε ἓνα τέτοιο πρωτοφανὲς δεῖγμα τολμῆς καὶ παλληκαριᾶς. Περνά-

ει τὸ ἐλεύθερο χέρι τοῦ ἀπὸ τὸ μέτωπό του σὰν νὰ θέλῃ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν βλέπει κάποιον ὄνειρο... Τὰ μάτια του εἶναι τόσο γουρλωμένα πού κοντεύουν νὰ πεταχτοῦν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

Ἄλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι παρευρίσκονται ἐκεῖ μέσα ἔχουν μείνει κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ ἀφάνταστο αὐτὸ γεγονός.

Ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Μπέλλας τρέχουν δάκρυα χαρᾶς πού ἀντικρούει ἀκόμα ζωντανὸν τὸν Κάλ. Εἶναι ἡ μόνη πού νοιώθει κάτι ἄλλο ἔκτος ἀπὸ ἔκπληξι, γιὰ αὐτὴ δὲν εἶχε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ποιὰ θὰ ἦταν ἡ στάσι τοῦ ἀτρόμητου ἀγοριοῦ ἀπέναντι στὸ θάνατο.

Ὅσο γιὰ τὸν χαζο - Χούπ, αὐτὸς εἶναι πού ἔχει ἀποχαζέψει καὶ κυττάξῃ μὲ ὀρθάνοιχτη σὰν πηγάδι τῆ στοματάρρα του τὸν γιὸ τῆς ζούγκλας.

Εἶναι ὁ πρῶτος πού κινεῖται μέσα σ' ἐκεῖνη τὴν αἴθουσα. Τρέχει τρομαγμένος κοντὰ στὸν Κάλ καὶ βάζει τὸ χέρι τοῦ πάνω στὸ γυμνὸ στήθος του στὸ μέρος τῆς καρδιάς του.

— Ζή!, τσιρίζει χοροπηδώντας ἀπὸ χαρὰ. Δὲν εἶναι δισακεδαστικό, παιδιά; Ἄν ἤμουναι ἐγὼ στὴ θέσι του, θὰ εἶχα κλείσει τουλάχιστον ...τὸ ἓνα μου μάτι!

Ὁ Κάιλ ἀρχίζει νὰ συνέρχεται σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του. Τὸ βλέμμα τοῦ πετάει ἀστραπές.

Ὁ τρομερὸς βασιλιάς τῶν

Ἐπιμένοντες δὲν ἔχει πεισθῆ τε-
λείως ἀκόμα. Ὡστόσο ἡ φωνή
του εἶναι γεμάτη θαυμασμό
καθὼς μιλάει πρὸς τὸ λευκὸ
ἀγόρι:

— Ἐπιμένοντες λοιπὸν ἀκόμα,
ξένε, πῶς θέλεις νὰ με ὑπηρε-
τήσης;

— Τί ἄλλο δεῖγμαί θες νὰ
σου δώσω, μεγάλε βασιλιά.
πῶς ἀφιέρωσα σὲ σένα τῆ ζωῆ
μου;

— ἸΚαὶ λές ὅτι θὰ μπορέσης
νὰ ἀντικαταστήσης τὸν ἰκανώ-
τερο ἀξιωματικὸ μου, τὸν Ἰ-
λαρχο Ράταρ, πού τὸν σκό-
τώσες;

— Ὅλους μαζί τοὺς ἀξιω-
ματικούς σου μπορῶ νὰ ἀντι-
καταστήσω, μεγάλε Κάιλ!
Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ με νική-
σῃ!

ἌΚαὶ δὲν εἶναι συνηθι-
σμένοι σὲ τέτοιους κομπα-
σμούς. Λέει ἅμως ἐπίτηδες
αὐτὰ γιὰ νὰ κάνῃ μεγαλύτερη
ἐντύπωσι στὸν βασιλιὰ τῶν
Ἀτλάντων.

ἌΟ ἀδιόρθωτος Χούπ ἅμως
πού ἐννοεῖ νὰ χώνῃ παντοῦ τῆ
μύτη του, παρεξηγεῖται μὲ τὴν
καυχησιὰ τοῦ Κάλ.

— Καλέ, θεέ, λέει στὸν
Κάιλ μὲ τὴν τσιριχτὴ φωνή
του, γιὰ νὰ τοῦ δώσης ἕνα
μάθημα, βάλτον νὰ ...παλέψῃ
μὲ τὴ χοντρή ἀπὸ δῶ! —καὶ
δείχνει τῆ Χούλα! Νὰ δῆς πό
σες θὰ ἀσπάξῃ!

ἌΟ Κάιλ χοιμογελά ὑπουλα.

— Ἔνωια σου, τρελλέ μου!
ἀποκρίνεται γαλήνια. Τοῦ φυ-
λάω κάτι καλύτερο ἀκόμα!....

— Σώδωδάπα!, τσιρίζει ὁ
πυγμαῖος μὲ γουρλωμένα μά-

τια. Ἐχεις καιμιὰ χοντρήτε-
ρη ἀπ' αὐτήν;

ἌΗ Χούλα ἔχει σκάσει μὲ
τὴ φλυαρία τοῦ Χούπ. Ἐτοι-
μάζεται νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα
της γιὰ νὰ τὸν κατασαδιάσῃ
γιὰ τὰ καλά, ἀλλὰ ἡ Μπέλλα
προλαβαίνει τὴν τελευταία
στιγμὴ καὶ τῆς ρίχνει μιὰ μα-
τιὰ πού τῆ συγκρατεῖ. Ὅπως
δήποτε ἡ νέγρα κουνάει ἀπει-
λητικὰ τὴν πελώρια γροθιά
της πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χούπ.

ἌΟ χαλο-πυγμαῖος τῆς βγά-
ζει τὴ γλώσσα μὲ ἀναίδεια.

— Λάθος κατάλαβε!, μουρ
μουρίζει. Τῆς φάνηκε πῶς εἶ-
πα νὰ παλέψῃ μαζί μου! Δὲν
τρελλάθηκα!

Στὸ μεταξύ ὁ βασιλιὰς τῆς
Ἀτλαντίδας λέει μετὰ ἀπὸ μι-
κρὴ σκέψι, πρὸς τὸν Χούπ:

— Ὅχι, μικρὸ τρελλέ! Δέν
ἔχω καιμιὰ χοντρήτερη... Ἐ-
χω ἅμως κάτι ἀκόμα καλύτε-
ρο κι' ἀπ' αὐτό!...

— Μὴ μοῦ πῆς!, ξεφωνίζει
ὁ πυγμαῖος ἐκπληκτος. Μὰ τό-
τε θά'χῃ σπουδαία πλάκα! Γιὰ
πές το!

— Μεθαιύριο εἶναι ἡ ἑορτὴ
τῆς στέψης!, λέει ὁ Κάιλ ἔ-
νώ τὰ μάτια του γυαλίζουν.
Κλείνουν τρεῖς κύκλοι τοῦ
φeggiariού ἀπὸ τὸν θάνατο
τοῦ πατέρα μου καὶ γίνομαι
ἐπίσημα βασιλιὰς τῆς Νέας
Ἀτλαντίδος!

— Ἄντε μπράβο! Ἡ ὥρα
ἡ καλή, τσιρίζει ὁ Χούπ πρὸς
χώρα. Νὰ μὰς ζήσης καὶ κα-
λὰ μυαλά!

— Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ συνεχίζει ὁ
Κάιλ, θὰ ἀνοίξῃ μὲ μονομα-
χίες... Μονομαχίες γιὰ ζωὴ ἢ

για θάνατο!... Έκει θα δώ αν αυτός ο ξένος αξίζει πραγματικά όσο λέει! Θα μονομαχήση στη σειρά με όλους τους καλύτερους μονομάχους μου!

— Έ, θείε!, τσιρίζει πάλι ο Χούπ. Τι... κοτσάνες είναι αυτές που σου ξεφεύγουνε; Θα μονομαχήση με όλους; Αν τον πελεκήση ο πρώτος, πώς θα τα βάλη μετά με τους άλλους; Μη λέμε κι' ό,τι φτάση τώρα!

— Μίλησα!, φωνάζει άγρια ο Κάιλ. Αυτή είναι η απόφασίς μου!

— Υπογράφω κι' εγώ, ο ύπαισπιστής, διά τόν πιστόν τής αντίγραφής!, λέει επίσημα ο χαζο - πυγμαίος.

— Αυτή είναι η απόφασίς μου!, επαναλαμβάνει ο Κάιλ στο ίδιο άγριο ύφος. Ξένε, ά-

Ο Κάιλ έρχεται ντυμένος στη φανταχτερή του στολή κι' ο Χούπ τόν ακολουθεί τρελλός από καμάρι.

φού λες πώς ή ζωή σου μου αήηκει, θέλω μεθαύριο να με διασκεδάσης στην έορτή τής στέμης! Ός τότε θα μείνης αιχμάλωτος. Αν νικήσης θα γίνης άξίωματικός μου... Αν σκοτωθής, θα πεθάνουν άμέσως και οι δυο συντρόφισσές σου! Έχεις καιμιά αντίρρηση;

— Οι επιθυμίες σου, μεγάλε βασιλιά, είναι για μένα διαταγές!, άποκρίνεται άτάραχα τó άτρόμητο παιδί.

Μέσα τó μισαλό του λογαριάζει πώς μέχρι μεθαύριο είναι πολύ πιθανόν να έχουν αλλάξει τά προάματα. Δεν έχει καιμιά διάθεσι να μονομαχήση και να σκοτώση ανθρώπους που δεν τού έχουν κάνει τίποτα, μόνο και μόνο για να κόνη τó κέφι αύτου τού προμερού μονάργη. Ωστόσο για τήν ώρα πρέπει να παίξη τόν ρόλο του ως τó τέλος, για να μη βάλη σέ άκόμα μεγαλύτερο κίνδυνο τή ζωή τής Μπέλλας και τής Χούλας!

— Πολύ ώραία!, λέει εύχαριστημένος ο Κάιλ. Και μιά τελευταία έρώτησι, ξένε: Ποιό είναι τ' όνομά σου;

Ο Καλλίνης δεν μπορεί βέβαια να πη όλόκληρο τ' όνομά του στόν βασιλιά τών Άτλάντων, που ξέρει πάρα πολύ καλά αύτό τó όνομα... Δεν θέλει όμως να τού πη ούτε και τήν πρώτη συλλαβή —Κάλ— που είναι τó όνομα που τού έχουν δώσει οι πυγμαίοι Χαλός, για να μην ύποψιαστή τίποτα από τή σύμπτωσι.

Άποκρίνεται λοιπόν γρή-

γορα και χωρίς δισταγμό:

— Δέν έχω όνομα, μεγάλη Κάιλ... Άν θες όμως νά μου δώσης ένα όνομα που νά μου ταιριάζη... λέγε με Νικητή!

Ο Κάιλ δαγκώνει τά χείλια του. Μιά ύποψια περνάει γιά μία στιγμή σάν σκιά από τά μάτια του. Ύστερα λέει ξερά!

— Πολύ καλά! Θα τὸ δούμε μεθαύριο ἂν πραγματικά σου ταιριάζει αὐτὸ τὸ όνομα!

Ο βασιλιάς τῶν Ἀτλάντων θέλει νά πῆ κι ἄλλα ἀλλά σταματάει γιάτὶ βλέπει περίεργος τά μάτια τοῦ Χαζο-Χούπ γεμάτα δάκρυα, που κατακυλιάνε σάν κορόμφια από τά μάγουλά του και σκάνε κάτω στά πάτωμα τινάζοντας πιτσιλιές!

— Θεοί!, φωνάζει κατάπληκτος. Τί έπαθες, μικρέ μου τρελλέ;

— Μά δέν ἄκουσες; τσιρίζει ὁ Χούπ με γοερούς λυγμούς. Δέν ἄκουσες, θειούλη μου τὸ καημένο τὸ παιδί; Δέν γνώρισες, λέει, ποτέ του μαιμά και μπισμπιά! Είναι ὄρφανὸ τὸ φουκαριάρικο! Ἄχ! Κι ἐγὼ δέν γνώρισα ποτέ μου τῆ γριά μου και τὸν γέρο μου και βρέθηκα μέσα στη ζούγκλα! Λές...νάμαστε ἀδερφάκια;

Ο Κάιλ γελάει με τὴν ἀρλούμπα τοῦ Χούπ, χωρίς όμως νά μπορῆ νά φανταστῆ, πόσο κοντὰ ἔφτασε στὴν ἀλήθεια ὁ κοντὸς πυγμαίος...

— Ἀποκλείεται νά εἰσαστε ἀδέρφια. ἔσείς οἱ δύο, καημένε τρελλέ μου!, λέει εὐθυμα. Δέν μοιάζετε καθόλου!

Ἡ μονομαχία τῶν δύο ἠλικιωμένων ἀξιωματικῶν ἀρχίζει...

Ο Χούπ γουρλώνει τά μάτια και κυττάζει με πολύ μεγάλη προσοχή τὸν Κάιλ που τὸν κυττάζει κι' αὐτός, προσπαθώντας νά καταλάβη ἂν ὁ ἀνόητος φίλος του ἔχει ξαναβρῆ ἢ ὄχι τὸ μνημονικό του.

— Λοιπὸν ἔχεις δίκιο, θεῖε, τσιρίζει ὁ πυγμαίος με μεγάλη και καυμική σοβαρότητα. Δέν μοιάζουμε και τόσο πολύ! Ἡ μύτη του εἶναι ὀλόισια. ἐνῶ ἡ δική μου κάνει μία τσαχπινική κοιλίτσα!

Ο Κάιλ ξεραίνεται στα γέλια. Γρήγορα όμως σοβαρεύει.

— Στρατιῶτες!, φωνάζει σκληρά. Δέστε τοὺς τρεῖς ξένους και ρίχτε τους στη φυλακή!

Μιά κρύα ἀνατριχίλα διαπερνάει τὸ σῶμα τοῦ λευκοῦ ἀγοριοῦ. Αὐτὸ ἦταν κάτι που δέν τὸ εἶχε λογαριάσει. Ἡλ-

πιζε πώς θα καπάφερνε να κινήθη και να μάθη πολλά ως την ημέρα της στέψης, από αυτά που τον ενδιέφεραν να μάθη για τη Νέα Πέλλα... Μ' αυτόν τον τρόπο όμως δεν θα μπορούσε να ξεφύγη ούτε να αποφύγη τη σκληρή δοκιμασία της μονομαχίας.

Δεν μπορεί όμως ούτε ν' αντισταθῆ αὐτὴ τῇ στιγμῇ γιατί αὐτὸ θὰ σημάωνε ἄμεσο θάνατο καὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ ἄλλους τοὺς συντρόφους του.

Ἀφήνει λοιπὸν νὰ τὸν δέσουν ἀναβιάλλοντας νὰ σκεφθῆ ἀργότερα τὶ πρέπει νὰ κάνη...

ΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Ω ΣΤΟΣΟ οἱ δυὸ μέρες περνοῦν πολὺ γρήγορα. Δὲν ἔχει τὴν εὐκαιρία νὰ κουνήσῃ βῆμα μέσα ἀπὸ τὴν φυλακὴ πού τὸν ἔχουν ρίξει μαζί με τὶς συντρόφισσές του.

Ὅλοι οἱ ἀντίπαλοι πού ὡς σήμερα εἶχε ἀντιμετωπίσει μεσα στὴ ζούγκλα, δὲν εἶναι τόσο φοβεροὶ ὅσο οἱ Ἄτλαντες. Οἱ τελευταῖοι αὐτοί, εἶναι πολὺ πιὸ ἐξελιγμένοι καὶ πιὸ ἔξυπνοι ἀπὸ ἄλλους τοὺς ἄλλους ἐχθροὺς πού εἶχε στὸ παρελθόν. Ἐχουν πολὺ περισσότερα μέσα στὴ διάθεσί τους καὶ εἶναι θαυμάσια ὠργανωμένοι. Ἡ πέτρινη φυλακὴ μέσα στὴν ὁποία τὸν ἔοριζαν, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραβιαστῆ με κανέναν τρόπο. Οἱ τοῖχοι της εἶναι χοντροὶ καὶ ἀπροπέλαστοι. Ἀπ' ἔξω φρουροὺν δε-

-κάδες ἀκοίμητοι φρουροὶ πού ξέρουν πὼς ἂν ὁ Κάλ καταφέρῃ καὶ ξεφύγη, θὰ χάσουν ἀμέσως τὴ ζωὴ τους.

Ἐπίσης ὁ λευκὸς Κύριος τῆς ζούγκλας δὲν μπορεῖ νὰ κανῆ τίποτε γιατί δὲν εἶναι καὶ μόνος του. Κάθε του κινήσις πού θὰ βάλῃ σὲ κίνδυνο καὶ τὶς δυὸ συντρόφισσές του δὲν πρέπει νὰ γίνῃ.

Στὸ μεταξὺ, πού αὐτὸς καὶ ἡ Μπέλλα με τὴ Χούλα περνοῦν τὶς ὥρες τους μέσα στὴ φυλακὴ, οἱ Ἄτλαντες εἶναι ἀνάστατοι ὅλοι. Μέσα στὴν ἀπέραντη, θαυμασιῆ πολιτεία ὅπως καὶ ἔξω στὶς γειτονικὲς ζούγκλες, ὅλοι οἱ ὑπήκοοι τοῦ τραμεροῦ Κάλ, ἀσχολοῦνται με δυὸ πολὺ σοβαρὰ γεγονότα:

Πρῶτον, με τὴν τελετὴ τῆς στέψης!

Ἡ μεγάλη πλατεία τῆς Νέας Ἀτλαντίδας στολίζεται πυρετωδῶς. Μεγάλες γιρλάντες ἀπὸ λουλούδια καὶ ἀπὸ πολύχρωμες σημαῖες στολίζουν τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ κτίρια πού τὴν περιτριγυρίζουν. Σιδερένιοι χοντροὶ πάσσαλοι πού ἐκάνονται με ἄλλυσιδες καρφώνονται στὴ γῆ. Ἔτσι θὰ ξεχωρίσουν τὰ μέρη πού θὰ σταθοῦν οἱ μονομάχοι γιὰ τὴν ἔβρα τῆς ἀναμονῆς καὶ γιὰ ἐκείνη τῆς μονομαχίας. Ὁ μεγάλος κύκλος μέσα στὸν ὁποῖον θὰ γίνονται οἱ μονομαχίες, στρώνεται με παχὺ στῶμα ἀπὸ πριονίδι γιὰ νὰ μὴ γλυστροῦν εὐκόλα οἱ μονομάχοι καὶ γιὰ νὰ μπορῆ νὰ καθαριστῆ εὐκόλα ἀπὸ τὰ αἵματα...

Γύρω-γύρω στην πλατεία, στήνουν μεγάλες εξέδρες για να καθήσουν τα πλήθη του λαού που θα παρακολουθήσουν την μεγαλειώδη και ανατριχιαστική συγχρόνως έορτή.

Το δεύτερο γεγονός που απασχολεί τους "Ατλαντες" είναι η... ανεύρεσις της παρδαλής καρκαάξας του ύπασπιστου του βασιλέως, Χούπ!

Σε όλες τις γειτονικές ζούγκλες έχουν χυθή δεκάδες στρατιώτες και με ξώβεργες ειδικά στημένες και με άλλους χίλιους τρόπους που γνωρίζουν οι άνθρωποι των παρθένων δασών, κυνηγούν... καρκαάξες!

Κοντεύει να μη μείνη καρκαάξα για καρκαάξα μέσα στις ζούγκλες, σε πολλά μίλια απόστασι γύρω-γύρω στην Νέα "Ατλαντίδα. "Όλες οι φυλές των μαύρων της γύρω περιοχής που είναι υπόδουλοι στους "Ατλαντες, ψάχνουν κι' εκείνες για την Μανταλένα. "Έχουν αφήσει τα κινήγια τους γιατί οι "Ατλαντες, τους έχουν φoberίσει πώς αν δεν βρεθή τελικά η καρκαάξα του ύπασπιστου του μεγάλου Κάιλ, θα τους σκοτώσουν όλους μέχρι ενός και θα κάνουν στάχτη τα χωριά τους!

Στό μεταξύ, πολλές φορές και ο ίδιος ο χαζο-Χούπ, που έχει πάρει πολύ στα σοβαρά το ζήτημα, έπιστατεί στις έπιχειρήσεις αυτές των στρατιωτών και τρέχει μαζί τους στη ζούγκλα που στήνουν τις ξώβεργες, δίνοντας διαταγές σε αυστηρό ύφος τη μιά φορά

και ξεκαρδισμένος στα γέλια την άλλη.

Αυτά ως το μεσημέρι της δεύτερης μέρας. Γιατί από εκεί και ύστερα έχουν μαζευτή μέσα σε κλουδιά περιίπου χίλιες καρκαάξες! "Ο Χούπ, φυσικά, έχει πλέον πολύ δουλειά να κάνει και δεν έχει καιρό να ασχοληται με το κινήγι τους.

"Έχει βάλει και τούχουν στρώσει ένα μεγάλο μέρος με μαλακό, κοσκινισμένο χώμα και παίρνοντας μιά μιά τις καρκαάξες προσπαθει να τις βάλη να του γράψουν το όνομα Μανταλένα!

Φυσικά, μάταιοποιεί. "Άλλο πουλι που να μπορη να πετύχη τέτοιο κατορθωμα εκτός από την αληθινή Μανταλένα δεν υπάρχει στον κόσμο. "Ο Χούπ είναι κατασκαισμένος.

"Ο Κάιλ που θέλει να δη για λίγο τον τρελλό του και να διασκεδάση με τις τρέλλες του, πηγαίνει και τον βρίσκει στην αυλή του παλατιού.

"Ο πυγμαίος είναι πνιγμένος στη δουλειά!

"Ο Κάιλ τον βλέπει χωμέμον μέσα σ' ένα σύνταγμα από άγριες καρκαάξες κλεισμένες σε κλουδιά και σκάει στα γέλια, παρατηρώντας τον που με παρακάλια προσπαθει να βάλη μιά καρκαάξα να του γράψη!

— Μικρέ μου τρελλέ, του λέει εύθυμα, πώς τα πάς; "Ακόμα δεν τη βρήκες τη... ζερβοχέρα;

— Ζερβοπόδα, θείε! τον διορθώνει ο Χούπ σοβαρά. "Α

σε με στη σκασιίλα μου!

— Γιατί; Τι έπαθες; λέει
ο Κάιλ ξεκαρδισμένος στα γέ-
λια.

— Άστα, μην τὰ ρωτάς!

— Δηλαδή;

— Παιδάκι μου, τούτες ο-
λες οί καρκαίξες που μου φέρ-
νουν είναι... άγράμματες ντίπ.
Τούθλα του Άτλαντος! Τό-
χει φαίνεται τὸ χωριό σας!

Ὁ Κάιλ διασκεδάσει όσο
δὲν διασκεδάσε ποτὲ στη ζωή
του.

— Μὴ μου τὸ λές!, κάνει
ξεραμένος στα γέλια. Νὰ τῆς
στείλουμε σχολείο!

— Καί πάλι μάς χρειάζε-
ται ἡ Μανταλένα!, μουρμου-
ρίζει ὁ ἀνεκδιήγητος Χούπ.

— Τὶ νὰ τὴν κάνουμε;

— Ἐξακολουθεῖς νὰ θες νὰ ἀ-
γωνιστῆς γιὰ μένα; ρωτάει ὁ
Κάιλ.

Τὸ δικό του χτύπημα εἶναι τόσο
τρομερό πὸς τὸ τσεκούρι ξεφεύ-
γει ἀπὸ τὰ χέρια του...

— Ποιὰ θὰ τὶς μάθῃ ἂν
δὲν βρεθῆ μιὰ που νὰ ξέρῃ
γράμματα;

— Μωρὲ καλά λές!, ξεφω-
νίζει με θαυμασμοῦ ὁ βασιλιάς.
Αὐτὴ δὲν εἶναι παρατήρησις
τρελλοῦ! Εἶσαι πολὺ έξυπνος.

— Κι' ἐσύ ντουβάρη που τὸ
κατάλοιδες τώρα!

Ὁ Κάιλ ξεσπᾷ στα γέλια
ἄλλη μιὰ φορά. Τὸν διασκε-
δάσει ἀπάνταιστα νὰ ὑπάρχῃ
κάποιος στὸν κόσμο που νὰ
τοῦ μιλά μ' αὐτὸν τὸν τρόπο
που κανένας ἄλλος δὲν θὰ τολ-
μοῦσε νὰ τὸ κάνῃ! Φυσικά, ὅ-
ταν αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι ἕ-
νας τρελλὸς σὰν τὸν Χούπ,
δὲν ἔχει καμμιά σημασία τὸ
τι λέει. Εἶναι γνωστὸ πὸς ὁ-

λοι οι «τρελλοί» (*) όλων τῶν βασιλιάδων, ἔλγαν ὅτι τοὺς ἐρχόταν στὸ κεφάλι σὲ τραμεροῦς μονάρχες, ποὺ ἂν τὰ ἔλεγε κάποιος ἄλλος θάχανε ἀμέσως τὸ κεφάλι του. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν πάθαιναν τίποτα καὶ μόνο προκαλοῦσαν τὸ γέλιο τοῦ Κυρίου των.

Ὁ Χούπ λοιπόν, γιὰ νὰ μὴν ξεφύγουμε κι' ἀπὸ τὴν ἱστορία μας, βλέπει τὸν Κάιλ ποὺ κάθεται καὶ χασκογελάει κυττώντας τον καὶ τὸν πιάζουν πάλι τὰ νεῦρα του.

Δίνει μιὰ σπὴν καρακάξα ποὺ κρατᾶει στὰ χέρια του

(*) «Τρελλοί» ἀνομάζονταν οἱ «γελωτοποιοί» ποὺ εἶχαν παλιότερα οἱ βασιλιάδες καὶ ποὺ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς κάθε ἄλλο ἦσαν παρὰ τρελλοί, ἀλλὰ ἀνθρώποι σοφοὶ, ποὺ μὲ τὶς συμβουλές τους ὠδηγοῦσαν πολλές φορές τοὺς κυρίους των.

— Σκοτώστε τον! Θανατώστε τον ἀμέσως!

— Ὁ Ἀβάι!, μουγγρίζει ὁ Κάιλ κατάχλωμος. Ὁ ἀληθινὸς βασιλιάς τῆς Νέας Ἀτλαντίδας!... Ὁ ἀδερφός μου!

καὶ τὴν ἀμολᾶει στὸν οὐρανό, ἀγανακτισμένος ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ τοῦ γράψῃ οὔτε γράμμα μὲ τὰ νύχια τῆς στοὺ χῶμα.

— Ἀἰ στὸ καλὸ κι' ἐσύ, μωρή!, τσιρίζει μὲ θυμὸ. Ξύλο ἀπελέκητο! Κι' ἐσύ, θεῖε, δὲν πᾶς καμιμιὰ βόλτα νὰ μ' ἀφήσης νὰ κάνω τὴ δουλειά μου; Τὶ γελᾶς δηλαδὴ; Βλέπεις τίποτα τὸ ἀστεῖο;

Ὁ Κάιλ δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια.

Ὁ Χούπ ἀνοίγει ἄλλο κλου βὶ καὶ βγάξει ἄλλη καρακάξα. Τὴν ἀκουμπᾶει στὸ χῶμα καὶ τῆς λείει τσιριχτά:

— Γράψε, μωρή, «Μανταλένας»! Τὸ «Μί» κεφαλαῖο! Πρόσχε!

Τὸ πουλὶ τρομαγμένο προσπαθεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πυγμαίου καὶ ἔτσι ὀπίσω τινάζεται, τὰ νύχια τῆς ξύνουν καὶ σχηματίζουν μερικὲς γραμμὲς!

— Μωρὲ καλλιγραφία!, τσιρίζει ὁ χαζο - Χούπ μὲ θυμὸ. Τὶ γράμματα εἶναι αὐτὰ πὺ κανεῖς, μωρή! Αὐτὰ δὲν εἶναι γράμματα! Εἶναι... ὀρθοσκαλισματα!

Ἡ καρακάξα κρῶζει βραχνὰ ἀπὸ τὸ φόβο τῆς. Ὁ Χούπ τῆς δίνει μιὰ καὶ τὴν ἀμολαεὶ κ' αὐτὴν.

— "Αντε, τράβα! τῆς λέει μὲ ἀπογοήτευσί. Δὲν εἶσαι ἐσὺ μιὰ φορὰ! Ἡ Μανταλένα ἦταν πρῖμα! Ἐσὺ εἶσαι μπάσα!

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κάιλ συνεχίζει:

— Ξέρεις ἀπὸ τί μπορεῖ νὰ εἶναι ἔτσι βραχνὴ ἢ φωνὴ τῆς;

— Ἀπὸ τί; λέει ὁ βασιλιὰς τῶν Ἀτλάντων, βαστώντας τὴν κοιλιὰ του.

— Ἀπὸ τὸ τσιγάρο!

Ὁ Κάιλ κάθεται κάτω ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια.

— Κάτι ἔπαθε αὐτὸς τσιρίζει ὁ Χούπ.

Καὶ βουτάει πάλι μιὰ καὶ νούργια καρακάξα, ἀλλὰ ξαφνικὰ βάζει τὶς φωνές:

— Μπά! Ἐσὺ ἐδῶ! Βρὲ τὴ μυστήρια! Αὐτὴ εἶναι! Εἶμαι σίγουρος! Τὴ γνωρίζω!

Ὁ Κάιλ πετάγεται ὄρθιος γιατί κ' ἐκεῖνου τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι μεγάλο γιὰ τὴν περιβόητη καρακάξα πὺ λέει ὁ

τρελλὸς τοῦ πὺς ξέρει νὰ γράφῃ τὸ ὄνομά τῆς.

— Ἡ Μανταλένα; φωνάζει καὶ πετιέται ἐπάνω.

— Ποιὰ Μανταλένα, καλέ; τσιρίζει ὁ Χούπ. Τῶχασες καὶ τὸ λίγο μυαλὸ πὺ εἶχες, θειούλη;

— Ἀλλὰ τότε; Πὺς τὴ γνωρίζεις;

— Τὴν ξαναεξέτασα καὶ προηγουμένως!, ἀποκρίνεται ὁ πυγμαῖος μὲ γουρλωμένα μάτια. Τὴ θυμάμαι ἀπὸ τὶς δυὸ ἄσπρες βούλες πὺ ἔχει κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ! Εἶναι ἀγρόγραμματῆ ὅσο κ' ἓνας νεογέννητος σόφος! Ἐ, λοιπόν, εἶναι ξεφτέρια οἱ φαντάρου σου, παϊνάθεμά τους! Μόλις τὴν ἀμόλυσσα, δὲν πρόλαβε νὰ φτάσῃ τὰ τεῖχη, τὴν ξαναβουτήξανε καὶ μοῦ τὴν ξαναφέρανε! Αὐτὴ τὴ δουλειὰ θὰ κάνομε τώρα;

Κι' ἐτοῦτῃ τὴ φορὰ ὁ τρομερὸς βασιλιάς Κάιλ φοβᾶται ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἀρρωστήσῃ ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια!

Η ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΣΤΕΦΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ χαράματα τῆς ἄλλης μέρας, ὅλοι οἱ Ἀτλάντες ἀρχίζουν νὰ μαζεύονται στὴ μεγάλη πλατεῖα τῆς πόλεως.

Οἱ ἐξέδρες γεμίζουν ἀσφυκτικὰ ἀπὸ πλήθη πὺ ξεφωνίζουν καὶ ἡ βοὴ εἶναι τόσο δυνατὴ πὺ ξεπερνάει τὴ Νέα Ἀτλαντίδα καὶ χάνεται μέσα στὶς γύρω ζουγκλες, τρομάζοντας τὰ ἀγρίμια.

Οι μονομάχοι έρχονται κά-
τόπι. Τελευταίους φέρνουν
τόν Κάιλ, με τις δυο συντρό-
φισσές του. Τα χέρια τους
είναι δεμένα ακόμα με χον-
τρά σχοινιά για να μη μπο-
ρουν να επιχειρήσουν να το
σκάσουν.

‘Η Μπέλλα βλέποντας τα
πλήθη γυρίζει και λέει σιγά
στο αυτί του λευκού άγοριού
που βαδίζει πλάι της:

— Βλέπω πώς τίποτα δεν
μάς γλυτώνει πιά. Με δυσά-
ρεστεί και με στενοχωρεί μό-
νο που δεν κατάφερες να τε-
λειώσης την άποστολή σου ο-
πως έπρεπε...

—Μην απέλπίζεσαι, Μπέλ-
λα... Δεν τελείωσαν όλα ακό-
μά...

— Έχεις θλίψεις; Μήπως
θα μονομαχήσης με τους αν-
θρώπους του Κάιλ;

— ‘Ε, λοιπόν ναι!, μουρ-
μουρίζει το άγόρι με πείσμα.
‘Αφού το θέλει, θα το κάνω
κι’ αυτό!

— Κάιλ, λέει σιγά το κό-
ρίτσι. Ξέρω πώς δεν θα σκό-
τώνες ποτέ έναν άνθρωπο που
δεν σ’ έχει πειράξει... ‘Αν το
άποφασίζης τώρα, δεν το κά-
νεις για να σωθής, αλλά για
μένα... Δεν θέλω να το κάνης
ευτό. ‘Ας πεθάνω! Δεν με
πειράζει....

— ‘Ακουσε, Μπέλλα... Δεν
το κάνω για σένα... Κι’ αν
χρειαστή να σκοτώσω έναν ή
δυο ή και περισσότερους ‘Α-
τλαντες για το καλό της Πέλ-
λας, θα το έκανα... Προς το
παρόν όμως δεν έχω σκοπό να
σκοτώσω κανένα!

‘Η κοπέλλα δεν καταλαβαί-
νει. Τόν κυττάζει με άπορία.
Δεν προλαβαίνει όμως να τόν
ρωτήσει τίποτα. Έχουν φτά-
σει στο στρατόπεδο άναμονής
των μονομάχων. ‘Ολη ή ‘Α-
τλαντίδα ξέρει πιά για τόν
λευκό γίγαντα που θα μονο-
μαχήση σήμερα και τα πλή-
θη ξεσπούν σε τρομερές φω-
νές βλέποντάς τόν. Δεν φωνά-
ζουν όμως έχθρικά. Ξέρουν ο-
τι ύπάρχει πιθανότης αυτός
ό ξένος να γίνη ο πρώτος ά-
ξιωματικός του Κάιλ και δεν
θέλουν να δείξουν έχθρότητα
άπεναντί του...

Στη στιγμή οι σάλπιγγες
ήχουν θριαμβευτικά.

Έρχεται ο μέγας Κάιλ,
ντυμένος με μιá φανταχτερή
στολή, γεμάτη χρυσάφια και
πολύτιμες πέτρες. Πλάι του
βαδίζει καιμαρωτός καιμαρω-
τός ο χαζο - Χούπ!

Είναι κι’ αυτός ντυμένος
με μιá στολή άντάξια με το
καινούργιο, τρανό του άξίω-
μα! Πολύχρωμα ρούχα κεντή-
μένα χρυσά, που άστράφτουν
άπό όλες τις μεριές. Και μό-
νο στο κεφάλι του φοράει την
κάπελλαδούρα του με τόν...
άνεμοδείχτη, που με κανένον
τρόπο δεν κατάφερε ο Κάιλ
να τόν κάνει να το άποχωρι-
στή!

Το κόρδωμα του πυγμαίου
κατόπι των αυτών, πρέπει
ό καθένας να το φαντασθή μό-
νος του όσο μπορεί καλύτερα.

‘Ο Κάιλ πάει και κάθεται
σ’ έναν χρυσό θρόνο, πάνω σε
μιá άπομονωμένη εξέδρα που
τήν φυλάνε πάνσπλοι φρουροί,

‘Ο Χούπ... θρονιάζεται σ’ ξ-
να ψηλό άσημένιο σκαμνί δί-
πλα του.

‘Ο Κάιλ φωνάζει άμέσως:

— Ν’ άρχισουν οί άγώνες!

‘Ο Χούπ πετάγεται κι’ αυ-
τός από τή θέσι του και τσι-
ρίζει στρίγγλικά:

— “Άντε στά γρήγορα,
για να μη θυμώσω! Κι’ έ-
χω να έξετάσω μερικές... κα-
ρακάδες που μείνανε... μετε-
ξεταστές!

— Κάτσε στη θέσι σου!,
του λέει ο βασιλιάς αύστηρά
για να τον φοβίση. Τώρα κύτ-
τα να δής ένα θέαμα που δέν
θα τό ξεχάσης ποτέ σου!

— Πολύ άμφιβάλλω άλλα
τέλος πάντων!, μουρμουρίζει
ο χαζό - Χούπ. Έγώ δέν θυ-
μώμαι τί έκανα πριν από τέσ-
σερις μέρες!

Οί πρώτοι μονομάχοι ώσ-
τόσο φτάνουν στο στίβο. Εί-
ναι δυό ηλικιωμένοι άσπρο-
μάλληδες. ‘Ο ένας είναι ντυ-
μένος με πανοπλία κι’ ο άλ-
λος ημίγυμνος.

— Είναι οί παλιότεροι πο-
λεμιστές!, έξηγει ένας φρου-
ρός στον Κάλ που περιμένει
δεμένος τή σειρά του. ‘Ο βα-
σιλιάς διέταξε όλοι οί γέροι
που δέν είναι δυνατοί να σκο-
τώκωνται. Οί μονομαχίες εί-
ναι ένας τρόπος να μένουν οί
πιό γεροί από αυτούς!

‘Ο Κάλ άνατριχιάζει χωρίς
να τό θέλη, άλλα δέν δείχνει
τίποτα στον άξικματικό των
‘Ατλάντων. Δέν μπορεί να κα-
ταλάβη τόσο βαθιάρότητα
και σκληρότητα σ’ ένα μέρος
που φαίνεται να έχη παλιόν

πολιτισμό. Αυτός ο Κάιλ πρέ-
πει να είναι ένα πραγματικό
τέρας στην ψυχή...

Μά καθώς σκέπτεται αυτά
ή μονομαχία του θανάτου άρ-
χίζει. Οί δυό ηλικιωμένοι πο-
λεμιστές παίρνουν από ένα
περίεργο τσεκούρι με μακρύ
χέρι ο καθένας και πηγαίνουν
και ύποκλίνονται μπροστά
στον τρομερό βασιλιά.

‘Εκείνος τους χαιρετά ση-
κώνοντας τό χέρι του.

— “Άντε!, φωνάζει κι’ ο
άνοικονόμητος Χούπ που πρέ-
πει πάντα να πή την τελευ-
ταία λέξι. Και να τσακωθήτε
ήσυχα! Χωρίς καυγάδες! Κι’
αυτά τά τσεκούρια να τ’ αφή-
σετε να μη βγάλετε κανένα
μάτι κι’ είναι κλειστά τά φαρ-
μακεία σήμερα!

‘Η μάχη άρχίζει σκληρή
και άγρια. Κι’ οί δυό ηλικιω-
μένοι άντρες γκωρίζουν πολύ
καλά τήν τέχνη του πολέμου,
άφου σ’ όλη τους τή ζωή έ-
χουν δώσει πολλές μάχες. Μά
έκείνος με τήν πανοπλία, εί-
ναι φανερά δυνατώτερος από
τον ημίγυμνο. Τά χτυπήματά
του είναι πιό δυνατά και γρή-
γορα ο άλλος άρχίζει να κου-
ράζεται. ‘Ο τρώμος και ή ά-
πελπισία άρχίζουν να καθρε-
φίζωνται στο βλέμμα του.

‘Η Μπέλλα άποστρέφει τά
μάτια της. ‘Η Χούλα μουρμου-
ρίζει κατάρες από μέσα της
έναντίον του Κάιλ.

‘Ο Κάλ κυττάζει τον έτοι-
μοθάνατο και ή ψυχή του γε-
μίζει άγανάκτηση. Μένει όμως
στη θέσι του. Είναι δεμένος,
Δέν μπορεί να έπέμβη. Κατα-

λαβαίνει πώς ο ημίγυμνος πολεμιστής είναι όριστικά καταδικασμένος.

Τό έχει καταλάβει κι' εκείνος φαίνεται. Τά πόδια του τρέμουν. Για να δώσει ένα τέλος στην άγωνία του σταματάει ξαφνικά τόν άγωνα. 'Ο αντίπαλός του τότε σηκώνει άμείλικτα τó τσεκούρι και τó κατεβάξει με δύναμη για μία τελευταία φορά.

"Ένας πνιχτός βόγγος ακούγεται.

— Πάρτε τον!, ξεφωνίζει άνυπόμονα ο βασιλιάς από την έξεδρα του. Γρήγορα!

— Τόλεγα έγώ πώς αυτά δέν είναι παιγνίδια!, τσιρίζει ο χαζο - Χούπ συγχισμένος.

Μά ο Κάιλ φαίνεται πολύ άνυπόμονος. Τό βλέμμα του πηγαίνει συνέχεια στό γιγαντώσιμο λευκό άγόρι. Βιάζεται να τόν δή να μονομαχήση. Τό θέαμα τών γέρον που άγωνίζονται άπελπισμένα και με τέχνη δέν τόν ενδιαφέρει. Δίνει λοιπόν ξαφνικά, καινούρ για διαταγή:

— Να σταματήσουν αύτου τού είδους οί άγώνες! Λύστε τόν ξένο που θέλει να λέγεται 'Ανίκητος και φέρτε τον μπροστά μου!

Σε δυό λεπτά πραγματικά ο Κάιλ, ο γιός της ζούγκλας με έλευθερα τά χέρια βρίσκειται μπροστά στην έξεδρα του τραμερού μονάρχη.

— Έξακολουθείς να θες να άγωνισθής για μένα; φωνάζει ο Κάιλ.

— Αυτό που σου είπα δέν αλλάζει!, άποκρίνεται λιγό-

λογα ο νεαρός Μακεδών.

— Θα παλέψης λοιπόν με τόν Ρούφο! Είναι ο τραμερώτερος μονομάχος μου! Βλέπεις τί τιμή σου κάνω!

— Σ' εύχαριστώ, μεγάλη βασιλιά!

Κι' ο Χούπ τσιρίζει και πάλι μια κι' ήρθε ή σειρά του:

— Συμπαθητικό παιδάκι λοιπόν αύτός ο μικρός! Ξέρει και τούς καλούς τρόπους! 'Αλλά τούτο που μου συμβαίνει μαζί του είναι περίεργο! 'Εχτές για να τόν δώ στη φάτσα, σηκώνω τά μάτια πάνω! Σήμερα σκύβω για να τόν δώ. "Η αύτον θα τόν κοντήνανε ή έγώ έπαθα πρόωρη άνάπτυξι στα καλά καθούμενα!

Κι' ο ήλίθιος πυγμαίος στοργυλοκάθετοι πάνω στην έξεδρα του για να παρακολουθήση καλύτερα τή μονομαχία.

Ο Ρούφο έρχεται και στέκεται πλάι στον Κάιλ και ύποκλίνεται μπρός στον βασιλιά. 'Εκείνος τούς χαιρετά ύκλώνοντας πάλι τó χέρι.

Οί φρουροί πλησιάζουν και τούς δίνουν από ένα τσεκούρι. 'Η θανάσιμη μονομαχία άρχίζει.

'Ο Χούπ παραξενεύεται.

— Μά τί πάθανε όλοι τους σήμερα και τσεκώνονται; τσιρίζει. Δέν θα μάς αφήσουν να εύχαριστηθούμε τήν έορτή καμμιά φορά; Χορευτικά δέν θάχη, θέε;

— Βλέπε και μη μιλάς!, μονογγρίζει ο Κάιλ που αύτή τή στιγμή παρακολουθεί με

πολύ μεγάλο ενδιαφέρον τη μονομαχία.

Μα ο άγωνας δεν κρατάει όσο περίμενε. Ο γυιός της ζούγκλας είναι πραγματικά ανίκητος. Ο Ρούφο πετυχαίνει δυο τρομερά χτυπήματα μὲ ὁ Κάλ τὰ ἀπακρούει εὐκολὰ, μὲ τὸ δικό του τσεκούρι. Μὰ ὅταν ἔρχεται καὶ ἡ σειρά του νὰ χτυπήσῃ, τὸ πρῶτο του κιάλας χτύπημα εἶναι τόσο τρομερὸ πού τὸ τσεκούρι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του καὶ πέφτει κάτω.

Ὁ Ρούφο στέκεται τότε ἐμπρός του γαλήνια καὶ περιμένει τὸ θάνατο. Ὁ Κάλ στέκεται καὶ κατεβάζει τὸ τσεκούρι στὴ γῆ.

— Χτύπησε!, οὐρλιάζει ὁ Κάιλ ἀπὸ τὴν ἐξέδρα του. Νι κήθηκε! Πρέπει νὰ πεθάνῃ!

— Δὲν μπορῶ νὰ σκοτώσω ἕναν ἄοπλο!, ἀποκρίνεται μὲ θάρρος ὁ Κάλ, ἐνῶ ὁ Ρούφο τὴν κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια μὴ μπορώντας νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του.

— Σκότώσέ τον!, οὐρλιάζει, μανιασμένος ἀπὸ τὸ θυμὸ του ὁ τρομερὸς βασιλιάς. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαταγή μου! Γιὰ νὰ μὲ ὑπακούς τυφλὰ δὲν ἤρθες ἐδῶ;

— Δὲν μπορῶ νὰ σκοτώσω κάποιον πού δὲν κρατάει ὄπλο!, ἀποκρίνεται καὶ πάλι ὁ γυιός τῆς ζούγκλας.

— Τότε θὰ πεθάνῃς ἐσύ!, ξεφωνίζει ἀφρίζοντας ὁ βασιλιάς.

Ὁ Κάλ γυρίζει καὶ κυττάζει τὴν Μπέλλα σὰ νὰ τὴν ἀ-

ποχαιρετᾶ. Ὑστερα λέει ἡρμα:

— Σοῦ ἀφιέρωσα τὴ ζωὴ μου εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ πεθάνω ἂν τὸ θελήσῃς! Μὰ ἕναν ἄοπλο δὲν θὰ σκοτώσω ποτέ μου!

— Θανατώστε τον! Θανατώστε τον ἀμέσως! Αὐτὴ τὴ στιγμή!, οὐρλιάζει, μανιασμένος ὁ Κάιλ, μὲ ἀφρούς λίσσας στὸ στόμα του καὶ τρέμει ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν ὀργή.

Οἱ φρουροὶ ὀριμούν μὲ τὶς λόγχες προτεταμένες, ἐνῶ ὁ Κάλ πού βλέπει πῶς δὲν ἔχει πιὰ καιμμά ἐλπίδα, μένει ἀκίνητος καὶ μιὰ ἐλαφρὰ χλωμάδα χυνεται στὸ πρόσωπό του...

ΣΤΑΘΗΤΕ!

ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ὅμως ἀπὸ τὴν στρατιώτες τρέχει κάποιος ἄλλος κοντὰ στὸν Κάλ καὶ ἀπλώνει τὰ χέρια μπροστὰ σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὸν προστατεύσῃ.

— Σταθῆτε!, φωνάζει μὲ ὄλη του τὴ δύναμι καὶ οἱ στρατιώτες σαστισμένοι κοντοστέκονται πραγματικὰ γιὰ μιὰ στιγμή.

Τὸ παιδί τῆς ζούγκλας ἀνατριχιάζει γιὰ μιὰ στιγμή ἀκούγοντας τὴ φωνή του, μὲ ὅλο πού δὲν βλέπει τὸ πρόσωπό του πού εἶναι σχεδὸν ὀλόκληρο σκεπασμένο μὲ μιὰ ἄσπρη κουκούλα.

«Εἶναι ὁ ἀγνωστος φίλος τῆς ζούγκλας», συλλογίζεται ἄναυδος. «Πῶς θρέθηκε ἐδῶ; Τί τρέλλα εἶναι αὐτὴ πού κάνει; Θὰ τὸν σκοτώσουν ἄσφα

λώς μαζί μου!»

‘Ο Κάιλ σ’ αυτό τὸ μεταξὺ ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὴν πρῶτῃ του κατὰπληξι.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἠλίθιος; οὐρλιάζει. Πῶς τόλμησε νὰ ἀψηφήσῃ τὴ διαπαγὴ μου; Σκοτῶστε τὸν ἀμέσως κι’ αὐτόν!

Οἱ στρατιῶτες κάνουν πάλι νὰ ὀρμήσουν, ἀλλὰ τότε ὁ ἀγνωστος ξεσκεπάζει μονομιᾶς τὸ πρόσωπό του, ρίχνοντας τὴν κουκούλα πίσω στὴν πλάτη του.

Οἱ Ἄτλαντες ποὺ βιάζαν ἐναντίον του μένουν ἀναυδοὶ τότε. Τὰ μάτια τους γουρλώνουν! Μορμαρώνουν στὴ θέσι τους...

Ἄπ’ ὄλο δὲ τὸ πλῆθος ποὺ γεμίζει τίς ἐξέδρες γύρω στὴν πλατεῖα, ξεσηκώνεται σιγὰ - σιγὰ μιὰ πελώρια βοή ποὺ θερπεύει σὲ μιὰ στιγμή καὶ φτάνει στὰ μεσοῦρανα!

— ‘Ο Ἀβάλλ!! Εἶναι ὁ Ἀβάλλ!! ‘Ο μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ Κάιλ! ‘Ο ἀληθινὸς βασιλιάς τῆς Νέας Ἀτλαντίδας!!...

— ‘Ο Ἀβάλλ!!, μουγγρίζει ὁ Κάιλ καὶ τὸ πρόσωπό του γίνεται μονομιᾶς ἄσπρο σὰν χαρτί. ‘Ο ἀδελφός μου!

‘Οχι! Δὲν μπορεῖ! Εἶναι ψέματα. Εἶναι φάντασμα!...

— Δὲν εἶμαι φάντασμα, Κάιλ!, ξεφωνίζει ὁ Ἀβάλλ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὄλος ὁ κόσμος. Ἀπλῶς αὐτὸς ποὺ ἔβαλε νὰ μὲ δολοφονήσῃ, δὲν τὸ ἔκανε! Μὲ ἐξόρκισε νὰ φύγω στὴ ζούγκλα καὶ σοὺ εἶπε ὅτι μ’ ἔφαγε ἓνα λιοντάρι! Θυμάμουν ὅμως τὴ μέρα ποὺ ἔπρεπε νάρθω νὰ φορέσω τὸ στέμμα τῆς Νέας Ἀτλαντίδας! Νάμαι λοιπόν! Ἦρθα γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω καὶ γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ πατέρα μας Κάιλ! Κατέβα ἀπὸ τὸν θρόνο αὐτὸν ποὺ δὲν σοὺ ἀνήκει! Σήμερα ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ κλείσουμε τὸ πρόγραμμα τῶν μονομαχιῶν!

— Γεῖά στο στόμα σου!, τσιρίζει ὁ χαζο - Χούπ κοταχαρούμενος καὶ μέσα στὴ σιγὴ ποὺ βασιλεύει παντοῦ ἡ φωνὴ του φτάνει ὡς τὴν ἄκρῃ τῆς ζούγκλας. Βαρύμαι τοὺς καυγάδες καὶ συχαίνομαι τὰ σίματα! Εἶναι πράγματα τώρα νὰ καθόμαστε καὶ νὰ βλέπουμε ἀνοιγμένα κεφάλια; Ἄντε νὰ ξεμπερδεύουμε! Τσα κωθῆτε φιλικὰ κι’ ἀγαπημένα σὰν ἀδερφάκια ποὺ εἰσαστε! Μὴ θυμῶσω!...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΡΩΜΑΝΟΣ

Ἄποκλειστικότης: Γεν. Ἐκδοτικὰ Ἐπιχειρήσεις Ο. Ε.

ΚΑΛ - Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: 'Οδός Λέκκα 22—Τόμος 2—'Αριθ. 13—Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. 'Ανεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι.

Για τὸ ἐρχόμενο τεύχος δὲν ὑπάρχει διαφήμισις. Οἱ ἀναγνώστες μας ἀσφαλῶς θὰ σπεύσουν νὰ ἀπολαύσουν τὸ τέλος τῆς δραματικῆς αὐτῆς περιπέτειας.

'Αναφέρομε μόνο σὰν μιὰ καινούργια ἔκπληξι τὸν τίτλο του:

ΧΟΥΠ, Ο ΗΡΩΣ ΤΩΝ ΑΤΛΑΝΤΩΝ !

Τὸ μεγαλύτερο γλέντι τῆς ζωῆς σας, ἐγγυημένα!!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΚΑΛ»

ΚΑΙ ΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙΖΕ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΒΑΛΛΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΟΜΟΝΑ.

ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΕΠΑΦΡΟΜΥΛΗ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΑ.

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΝΑ ΔΙΟΡΘΩΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΟΜΩΣ...

ΟΧΙ ΧΕΝΡΥ ΑΔΥΝΑΤΟ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΕ ΞΑΝΑ ΔΩ ΠΛΕΟΝ!

ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΑΠΕΚΙΝΗΘΑ ΘΑΡΡΩΣ ΚΑ ΤΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΩ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟ ΕΓΩ ΜΟΥ

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΑΥΤΗ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ... ΘΑ ΠΙΑΣ ΑΠΟ ΚΕΙ ΠΟΥ ΗΡΘΕΣ ΑΛΛΟΙΟΣ

ΟΧΙ ΧΕΝΡΥ ΚΑΙ ΘΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΩ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΑ ΕΤΣΙ...

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ.